

Single Man – Chàng độc thân

Contents

Single Man – Chàng độc thân	1
1. Chương 1: 218. Tiểu Thư Doolittle	1
2. Chương 2: Day 1 + 29	3
3. Chương 3: Day 3 + 4 + 218	7
4. Chương 4: Day 70 + 50	10
5. Chương 5: Day 100 + 134	16
6. Chương 6: Day 217 + 65 + 230 + 231	23
7. Chương 7: Day 68 + 69	28
8. Chương 8: Day + Bonus 231	34
9. Chương 9: Phiên Ngoại 1	39
10. Chương 10: Phiên Ngoại 2 + 3: The Best Lady	42

Single Man – Chàng độc thân

Giới thiệu

Editor: Atami. K. Beta: ThiThế loại: Đoạn văn, hiện đại, không gian ảo tưởng, 1×1. Độ dài: 17 chương + 1 bonus + 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/single-man-chang-doc-than>

1. Chương 1: 218. Tiểu Thư Doolittle

Tôi tỉnh dậy, mở mắt ra, rời giường, đá văng dép lê, xem chút nữa là đập vào tiểu thư Doolittle, không để ý cô nàng bắt mẫn meo meo, nghiêng ngả lão đảo chạy ra cửa.

Khi tôi vừa mở cửa, cậu đã đứng ở ngoài. Cậu quảng cho tôi một ánh mắt trắng dã, tức giận mắng: “Mặc quần áo vào thì không được à?” Cậu lách người vào cửa, laptop mở trên tay suýt chút nữa thì va vào thắt lưng tôi.

Cậu vẫn như mọi khi, chiếm cứ sô pha của tôi, dùng máy tính của cậu tính đồng công thức kỳ quái nào đó. Tiểu thư Doolittle vòng vòng quẩn luyến dưới chân cậu. Tôi biết tâm trạng cậu không tốt, thế nên không nói gì cả, chỉ đứng ở cửa, giống học sinh tiểu học bị phạt đứng.

Loại câu hỏi không lời yên tĩnh này giằng co phải đến mười phút, tôi càng lúc càng kích động.

“Nói đi, anh lại làm ra cái chuyện tốt gì.” Cậu rót cuộc mở miệng.

“Tôi...” Tôi còn chưa kịp nói cái gì, cậu đã tức giận đến phải nổ tung “Tôi đã nói anh không thể yêu đương anh có thể đứng ở trên đường cái lang thang đi bộ lại thuận tiện làm chút việc tốt người tốt để cho người khác thương thầm nhớ sao!!!”

Tuy rằng ngữ khí của cậu cộng thêm nội dung lời nói thực dễ dàng làm người khác hiểu lầm, nhưng hai chúng tôi không hề có bất cứ quan hệ yêu đương nào cả, không những thế, chỉ cần thế giới còn tồn tại, tôi và bất kì ai trên thế giới này sẽ không thể có bất kì mối quan hệ yêu đương nào. Cậu là thành viên uỷ ban trật tự cái gì mà thời không hay địa cầu chi chi đó, trong kí ức 217 ngày vừa qua của tôi, cậu phụ trách cấm chỉ tôi yêu đương, qua 145 ngày đầu, cậu lại ngăn cấm người khác cảm nắng tôi.

Bởi vì, vừa hiển nhiên, lại vừa tuyệt không hiển nhiên, tôi chỉ cần yêu một phát, thế giới lập tức tận cmn thế, người khác nhìn trúng tôi, thế giới cũng tận cmn thế luôn.

Trong kí ức ngày hôm qua của tôi, tôi đã tránh được gần như toàn bộ khả năng phát sinh một mối quan hệ lãng mạn. Kết quả ngay trên đường về nhà, giúp một đứa nhỏ chưa vào tiểu học bắt lại quả bóng bay. Sau đó cái máy dò tận thế được nguy trang thành đồng hồ trên tay tôi bắt đầu đếm ngược còn 48 tiếng, vì thế tôi phi về nhà, để cậu ấn khởi động lại.

Hôm nay là ngày mồng một tháng ba, cũng là một ngày mồng một tháng ba, tôi đã trải nghiệm ba mươi lăm lần, mà ngày mồng một tháng ba chân chính đầu tiên, đã là 217 ngày trước.

“Nhưng nó mới năm tuổi thôi, làm sao tôi biết được nó sẽ...”

“Anh biết anh nói nghe vào tai giống biến thái đến nỗi nào không, hơn nữa ai biết anh kể cả trẻ con năm tuổi cũng tán tỉnh.” Dáng vẻ cậu hầm hừ giống hệt tiểu thư Doolittle tát gọi tôi dậy mỗi sáng vậy.

“Cậu biết thừa tôi không có, không phải cậu tính đều được hết rồi sao.”

Ngày như này, hai chúng tôi đều mệt mỏi vô cùng.

Tôi bây giờ không thể đi tàu điện ngầm, đành phải chạy xe đạp (Cùng một chiếc xe đạp tôi đã mua đến 23 lần), không thể liên hoan cùng đồng nghiệp, không thể gọi cơm ngoài hàng, không thể ra cửa hàng tiện lợi... Hiện tại lại phải thêm một khoản nữa không thể đạo công viên, vốn loại sinh hoạt mỗi ngày ngồi ở phòng thí nghiệm nuôi chuột bạch đã mười phần bản cùng, hiện tại lại không thể không bản cùng hơn. Tôi qua rất nhiều ngày mồng một tháng ba mồng hai tháng ba... được lặp đi lặp lại. Mà tôi với một ngày mới hoàn toàn không hề còn chút mong đợi nào, tựa như nhân sinh của tôi chỉ còn lại chuột bạch thực nghiệm Alex cùng hai động vật họ mèo trong nhà – cậu và tiểu thư Doolittle.

Ngày của cậu cũng chẳng dễ chịu gì, chung quy một đặc công thời không cool ngầu bá đạo bị nhốt bên cạnh một tôi nhảm chán thế này, mỗi ngày không thể không tính toán xác suất tôi sẽ phát sinh quan hệ yêu đương mà không phải pháp tắc của địa cầu, nghĩ cũng thập phần khó chịu. Cậu đã từng than phiền rằng chưa từng gặp qua nguyên nhân tận thế vừa chính xác lại vừa không xác định như thế này. Tôi vừa có mùi phát triển quan hệ yêu đương, thế giới sẽ huỷ diệt trong vòng 48 tiếng, thế nhưng một mối quan hệ yêu đương thật sự rất phức tạp, không chính xác như mưa thiên thạch, tâm địa cầu nổ tung (tôi cũng không biết tôi đang nói cái gì). Cậu không cần thiết phải quan sát ở cự ly gần, nhưng phải đảm bảo có thể khởi động máy dò tận thế lại trước khi thế giới diệt vong. Đây cũng là nguyên nhân vì sao, cậu không thể không ở lại trong ngôi nhà nhỏ của tôi, ban ngày đóng chiếm sofa của tôi, ban đêm chiếm đóng giường của tôi, dán mắt vào cái vào thứ nhìn giống cái máy tính, nhưng thực tế lại là máy công nghệ cao nào đó, tính đi tính lại, muốn tìm đến cái điểm ổn định kia, tôi ổn định duy trì trạng thái độc thân, cũng không còn người chạy tới thích tôi, thế giới không tận thế, cậu không phải nhìn chăm chăm tôi mỗi ngày.

Cậu nói, tất cả nguy cơ tận thế đều có một điểm ổn định chỉ cần đứng trên điểm ổn định đó, tận thế sẽ không đến. Nhìn chung, hầu hết các nguy cơ đều thực dễ xử lí, một hai lần khởi động lại, tất cả sẽ được giải quyết hết.

Nhưng vấn đề ở đây, đây là một nhiệm vụ kéo dài vô hạn. Lúc tôi vừa không dễ dàng tiếp nhận đời mình vĩnh viễn độc thân xong, vận đào hoa nát bét của tôi đột nhiên nở đầy cây.

Kỳ thật từ ban đầu tôi không nên biết gì cả, nếu như tôi không nhớ rõ cậu, tôi cũng sẽ không nhớ được hiện tại tôi lại một lần nữa bắt đầu tháng ba, cũng sẽ lãng lạng vô tri vô giác độc thân đến cuối đời.

Tôi bị người ta đụng một cái ở ga tàu điện ngầm, cà phê vẩy đầy người.

Day 218.

2. Chương 2: Day 1 + 29

Editor: Atami Kobayashi

Beta: Thi

1.

“Hôm nay anh không nên mặc bộ quần áo này.”

Nói thật đi, nếu như bạn đang đi trên đường lớn gặp một người xa lạ hoàn toàn không quen biết nói với bạn câu này, bạn sẽ phản ứng thế nào? Hôm nay tôi mặc một chiếc áo gió màu tối, giữa tiết trời xuân tháng ba se lạnh, trông cũng ổn.

“Ừm, tôi sợ hôm nay trời hơi lạnh, nên...”

“Không!” Cậu đánh gãy lời tôi, nhìn qua có điểm giống như đang làm bầm lều bầu “Anh đáng lẽ phải mặc cái áo phao màu vàng kia.”

Tuy rằng người này thật sự rất kỳ quái, thế nhưng cậu thoát nhìn cũng rất bình thường. Cậu giống kiểu người kiếm tiền bằng chất xám, hơn nữa rất lạnh người. Cậu có một bộ tóc đen quăn và dày, đeo kính đen, mặc một chiếc áo khoác nỉ màu xám rất vừa người, đeo khăn quàng cổ màu đen. Cậu giống kiểu người cuối tuần sẽ đi bảo tàng hoặc triển lãm tranh, hơn nữa sẽ còn thực sự đốt vài giờ để thưởng thức một bức hoạ.

Tôi đột nhiên cảm thấy cậu thoát nhìn có chút quen mắt. Cậu hình như là người hôm qua...

“A! Cái áo khoác kia... Hôm qua, cậu va vào tôi một chút, làm đổ cà phê, cho nên...” Tôi hoàn toàn không có ý trách móc, nói như thế nào nhỉ, cho dù là người xa lạ, hơn nữa hôm qua cậu còn làm bẩn áo khoác của tôi, tôi cũng không hề muốn cậu cảm thấy tôi quá không tốt tính.

Thế nhưng tôi rõ ràng thực tốt tính, cậu nghe hết lời của tôi, mặt lại xoạch một cái trắng bệch.

“Không... Thế này không được...” Biểu hiện của cậu giống như tôi vừa tát cậu một cái, rồi nói cho cậu biết thật ra tôi là ba ruột của cậu.

Cho dù cậu quái quái như vậy, tôi vẫn còn âm thầm rất muốn tiếp tục đoạn đối thoại quỷ dị này cùng cậu. Chỉ tiếc nhóm chuột bạch của tôi còn đang đợi tôi, cho nên đương lúc cậu còn ngơ ngẩn, tôi chuẩn bị rời đi.

“Cái kia, thực xin lỗi, tôi còn phải đi làm, đi trước...” Cậu hồi thần, giữ chặt lấy cánh tay tôi. Giãy cánh tay khỏi tay người khác có chút giống khúc đạo đầu của cặp tình lữ sắp cãi nhau trong phim truyền hình, mà về cơ bản tôi cũng không giãy nổi khỏi tay cậu.

Tôi một mét tám có lẽ, tuy bình thường chỉ nuôi vài con chuột bạch, làm một ít thí nghiệm, thế nhưng tôi sinh hoạt rất có quy luật, rèn luyện thường xuyên. Tuy nói không có cơ bụng tám múi xé nhân ngư, thế nhưng dáng người cũng coi như là đủ tiêu chuẩn. Tối thiểu, chiều cao còn bày ở đây, tôi không béo nhưng vẫn nặng nha.

Nhưng hiện tại tôi lại bị thanh niên thấp hơn tôi một cái đầu thoát nhìn yếu đuối này kéo đi xa vài mét, tôi lại không hề có đường phản kháng.

Thú thực tôi cũng không có gì mà phải sợ hãi, chung quy tôi cũng chẳng có gì để giật, thế nhưng tôi vẫn rất hoảng.

Cậu kéo tôi một mạch đến một hẻm nhỏ không người, tôi càng ngày càng hoảng.

“Anh biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?” Tôi cảm thấy phỏng đoán vừa rồi có thể là sai lầm, cậu không phải người bình thường, hơi chút kỳ quái, có khả năng là người điên có chút bình thường.

“Mồng hai tháng ba trời ạ, cậu nghe tôi nói này, tôi thật sự đang...”

“Không, hôm nay là mồng một tháng ba.”

Nhất thời tôi không biết nên nói cái gì. Cậu buông tay tôi ra, sau đó, lấy mắt bó hồng trên tay tôi.

Đúng, tôi còn cầm một bó hoa hồng trên tay. Vì buổi sáng đi ngang qua một cô bé con bán hoá. Tôi thấy nàng sáng sớm đã phải ra ngoài bán hoa, liền mua một bó. Dù chẳng có người để mà tặng, nhưng kỳ thật ngày hôm qua tôi cũng mua một bó.

Tôi tiếp tục sững sờ, cậu lại bắt đầu nghiên cứu bó hoa hồng này. Sau đó rút ra một đoá.

“Ừm... Coi như cậu nói là đúng đi, tôi bây giờ có thể đi làm chưa?” Tôi không biết mình đang nói gì nữa, vì loại tình huống này thực sự rất quỷ dị. Trong đầu tôi thứ duy nhất còn tồn tại chính là... đi làm.

“Đám chuột của anh đợi một chốc cũng không đói chết được, nhưng nếu anh không cẩn thận nghe hết lời của tôi nói, chúng nó sẽ cách cái chết cũng không xa đâu.”

Thú thực, bạn từng nghe nói có người lấy cái an toàn sinh mệnh của động vật thực nghiệm ra đe dọa người khác chưa? Tôi lúc ấy rất hoảng, hoàn toàn không nghĩ tới vì sao cậu biết tôi nuôi chuột bạch.

“Hơn nữa cả anh cũng cách cái chết cũng không xa.” Đây, mới xem như một câu đe dọa.

Vì tôi cũng rất không hi vọng đám chuột bạch của mình ngỏm, nên tôi đứng nghiêm tại chỗ cũ, phi thường biết phải trái nói: “Được, cậu nói, tôi nghe rất nghiêm túc.”

Sau đó cậu lại không nói, cậu cầm lấy đoá hoa hồng vừa rút ra kia, quăng đám hoa còn lại vào lòng tôi, lại từ trong áo khoác lớn của mình lôi ra một bình xịt, giống bình xịt hơi cay vậy. Tôi thầm nghĩ mình không phải là kẻ xấu xa cần xịt hơi cay để đề phòng.

“Nhìn.”

Tôi thực nghiêm túc nhìn. Cậu xịt vào đoá hoa kia, sau đó... tôi cảm thấy mình học sinh học nhiều năm như vậy chẳng để làm quái gì.

Đoá hoa hồng kiều diễm kia, trong khoảnh khắc hoá thành thứ gì giống như cục thịt, sau đó hoá thành hư không.

Khi chứng kiến khoảnh khắc này tôi cảm thấy thật mơ hồ.

“Đó là một tín hiệu khí phát xạ, nếu như nó bị kích hoạt, sẽ có chủng tộc thuộc quần thể sao nào đó ngoài hệ Ngân hà đến chiếm lĩnh địa cầu.

Hôm nay cũng không phải mùng hai tháng ba, mà là mùng một tháng ba,

Tôi đề nghị thế này: Vì hoà bình thế giới, anh đừng đi tàu điện ngầm, cũng đừng bàn chuyện yêu đương.”

Khi tôi tỉnh lại, nằm trên sofa ở ngôi nhà của chính mình. Sau đó, nghe cậu giải thích chi tiết tình huống.

Kỳ thực việc này rất dễ giải thích, cậu đại khái cũng giải thích cho tôi hơn hai mươi lần.

Thứ nhất, hôm nay là ngày mùng một tháng ba, ngày hôm qua của tôi cũng là ngày mùng một tháng ba. Thế nhưng cậu nói đại khái đã qua vài lần ngày mùng một tháng ba rồi. Khác hoàn toàn với bề ngoài của mình, cậu có công việc ngẫu nhất toàn vũ trụ: đặc công thời gian. Một tổ số liệu không ổn định khiến cậu đến tìm tôi... nguồn gốc của sự bất ổn định.

Giữa những mùng một tháng ba nhiều lần về trước (tôi hoàn toàn không có ấn tượng), tôi ở trên tàu điện ngầm giúp một cô gái, sau đó đưa bó hoa hồng trong tay cho cô gái đó. Cô gái về nhà chăm hoa rất rất cẩn thận, bó hoa kích hoạt, địa cầu sắp bùng, cậu phải khởi động lại từ đầu. Chi tiết mà cậu kể chính là như vậy.

Vì thế, để chỉnh sửa lỗi sai này, cậu ta bèn ở mùng một tháng ba vừa qua đứng ở cửa ga tàu điện ngầm, đung tôi làm cả phê vẩy đây người, khiến tôi bỏ lỡ chuyến tàu điện ngầm kia (tôi hiện tại rất lo lắng cho cô gái kia).

Thế nhưng, cậu lại mắc phải hai cái sai lầm.

Đầu tiên có một cô gái khác đi ngang qua, cho tôi mượn khăn tay lau cà phê, tôi tặng bó hoa cho cô gái này. Cô gái này về nhà chăm hoa rất rất cẩn thận, bó hoa kích hoạt, địa cầu sắp bùng, cậu lại phải khởi động lại một chút.

Đồng thời, vì tóc của cậu rất xoăn hoặc là ăn mặc rất có thưởng thức hoặc là đại loại như vậy, tôi nhớ kỹ cậu. Vì thế tôi liền nhớ được cả mồng một tháng ba đã không còn tồn tại này.

Cho nên, buổi sáng đẹp trời một ngày mà tôi cho rằng là mồng hai tháng ba thực chất là mồng một tháng ba, cậu ta kinh ngạc phát hiện tôi không mặc chiếc áo khoác mà tôi vẫn mặc mỗi ngày mồng một tháng ba (tôi tưởng cái áo khoác kia vậy đây cà phê), cả người cậu đều không ổn rồi. Cậu vốn chỉ muốn hỏi rõ vì sao, rồi lại dùng cái bút ngẫu bá giống như của “tổ chức áo đen” kia để làm tôi quên cậu, kết quả không ngờ rằng hôm qua tôi đã nhớ rõ cậu rồi. Chuyện này rất phiền toái, bởi vì cái bút ngẫu bá kia chỉ hữu dụng với đoạn kí ức ngắn, mà không biết vì sao, cậu đã biến thành loại ký ức dài sâu sắc trong tôi.

“Dù tôi không tặng hoa cho các cô ấy, chính tôi cũng sẽ chăm nó cẩn thận a.” Tôi không rõ không hợp lý chỗ nào, dù sao cũng là rất không hợp lý.

“Đúng vậy, thế nhưng mèo của anh sẽ đánh vỡ bình hoa, tất cả hoa sẽ chết.”

Nói đi nói lại, việc này có liên quan gì đến việc tôi có yêu đương hay không đâu.

Cậu trưng tôi một cái, mở laptop của mình, cho tôi nhìn một biểu đồ mà tôi hoàn toàn không hiểu nổi. “Tôi tính toán rất nhiều lần, chỉ cần anh yêu đương một cái, thế giới sẽ lập tức tiến vào trạng thái không ổn định, sau đó trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ ngênh đón tận thế.”

????????

“Học trưởng, em rất thích anh. Chúng ta có thể thử làm quen một chút được không?”

Tôi bị tiếng đập cửa đánh thức, nhận ra mình nằm trên giường của chính mình. Tôi một lần nữa chào đón mồng một tháng ba.

Tôi dậy, mặc áo phong, mở cửa, cậu đã đứng ngay ở cửa. Cậu đã ở trên hành trình ngăn cản tôi yêu đương hai mươi bảy ngày, hôm nay vẫn như thường lệ là mồng một tháng ba.

“Anh chậm quá.” Cậu lách mình vào cửa. Cậu cùng tiểu thư Doolittle thân ái của tôi giống hệt nhau, 80% thời gian sống trên đời đều bày ra vẻ mặt mất hứng. Bọn họ mỗi người chiếm cứ một nửa số pha của tôi. Bọn họ đều sẽ thô bạo đánh thức tôi vào sáng sớm. Nếu như thật sự muốn kể ra điểm nào để phân biệt, thì cậu căn bản không thể rời xa bánh kem ngọt, mà tiểu thư Doolittle Eliza của tôi lại không thèm đếm xỉa.

“Xin lỗi.” Tôi không chuyên tâm đáp, tay bấm gọi cho cục cảnh sát.

“Chào ngài, là như này, tôi muốn tố cáo một trường hợp quấy nhiễu tình dục trên tàu điện ngầm...”

Lúc tôi nói chuyện điện thoại xong, cậu đã ngồi trên ghế số pha, đang nhìn máy tính.

Tôi thực sự không biết nên mở miệng thế nào “Cái kia, thực xin lỗi...” Cậu thở dài, đánh gãy lời tôi, “Đây không phải lỗi của anh.”

Ở buổi liên hoan với đồng nghiệp hôm qua, một học đệ nhỏ cùng phòng thí nghiệm tỏ tình với tôi. Khả năng lúc ấy uống một chút rượu, khung cảnh hữu tình, tim tôi đập nhanh hơn một nhịp. Chờ lúc tôi ý thức được, máy dò tận thế của tôi đã bắt đầu đếm ngược thời gian.

“Tôi có khả năng quả thật có một chút động tâm...”

“Đây không phải lỗi của anh.” Cậu và tiểu thư Doolittle giống nhau, tuy thoát nhìn có hơi đáng sợ, thế nhưng cũng không phải thật sự đáng sợ.

Tôi vẫn luôn cảm thấy, có thể được người khác thích, là một chuyện vô cùng vinh hạnh. Học đệ nhỏ rất tốt, có rất nhiều chủ đề trò chuyện chung với tôi. Nếu như không có vấn đề hoà bình thế giới, chúng tôi thực sự có thể đến với nhau.

“Ta xin nghỉ một ngày hộ anh, không cần lo lắng đám chuột bạch của anh, bọn họ có người chăm sóc. Anh có thể ở nhà nghỉ ngơi một ngày.” Giọng điệu của cậu thực bình thản, tôi lại có chút cảm động.

“Đừng nhờ học đệ tôi.”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Tôi quả thật có chút khổ sở, cho nên tôi quyết định cuộn trên ghế sofa, ôm mèo của mình, xem “Du hành giữa các vì sao” cả ngày.

Tôi nhìn lơ tai nhón nhọn và đôi lông mày nhún cao của ngài Spock trên TV, liền nghĩ đến thanh niên tóc xoăn cạnh mình.

“Cậu là người ngoài hành tinh à?” Tôi không để ý đã hỏi ra miệng.

“Không, tôi đến từ địa cầu.” Ánh mắt cậu chẳng hề rời khỏi màn hình máy tính đang bật, nhưng tôi nghe ra ý cười trong giọng nói cậu.

Thú thực, dù cậu thật sự là người trái đất, chỉ là trùng hợp có siêu năng lực thay đổi thời không, thì người mẹ thân yêu người trái đất của cậu cũng không thể nào đặt cho cậu một cái tên kiểu 127 như vậy a.

“Tôi phải xưng hô với cậu thế nào?”

“127”.

“Gi? Đây là số hiệu đặc công của cậu sao?”

“Tên tôi là 127.”

“Hừm, cậu họ 7, hay là họ 27?”

Đợi đến khi cậu bắt đầu ăn bánh ngọt, tiểu thư Doolittle lại làm ầm ĩ trong lòng tôi, đến giờ cơm trưa.

Tôi lấy đủ thức ăn mèo, gọi điện kêu mì xào bên ngoài. Cậu đã không phải người ngoài hành tinh, thì cũng cần ăn một chút đồ ăn của con người.

Mèo, cơm Tàu, “Du hành giữa các vì sao”, cậu ở bên cạnh tôi gõ máy tính. Một ngày cứ thế trôi qua.

Nói thế nào được nhỉ, lẽ dĩ nhiên cậu đang ngồi cạnh tôi gõ máy tính, tôi tựa hồ đã bắt đầu trải nghiệm tương lai đơn thân của mình.

Ngày mai là thứ bảy, mèo, cơm Tàu, Du hành giữa các vì sao.

Tôi vốn chỉ là một người làm công ăn lương phổ thông, sau khi bị chó nhiễm phóng xạ độc thân cắn, đạt được siêu năng lực, vì bảo vệ hoà bình thế giới, tôi trở thành hiệp sĩ độc thân.(Single man)

Dựa vào trang bị độc thân thần kỳ: tiểu thư Doolittle, Trần tiên sinh ở bếp quán cơm Tàu và “Du hành giữa các vì sao” dũng cảm thâm nhập nơi không người.

Tôi có thể dùng kiếp độc thân bảo vệ thế giới này.

Day 1.

29

Sau đó bộ trang bị độc thân của tôi bị huỷ.

Vì cậu trai giao hàng, thật sự quá tốt bụng.

Đại khái là vì tôi nhìn rất giống vừa mới thất tình, đại khái là vì mỗi ngày tôi đều gọi cùng một loại cơm hộp, đại khái trong TV của tôi phát Du hành giữa các vì sao, trên người còn mặc đồ ngủ liên quan đến khoa học.

Cậu ấy gửi tôi một mẫu giấy:

Hi! Chúc anh có một ngày tốt lành! Đừng khổ sở nhé!

Sinh sinh bất khí, phồn vinh hưng thịnh. (Sống mà không giận, phồn vinh hưng thịnh)

Sau đó ở mặt trái còn vẽ hình ảnh tàu vũ trụ.

Máy dò tạt thể và tìm tôi cùng nhau đập vang.

Tôi đi đến trước sô pha, nói với cậu: “Chờ tôi một hồi hãy khởi động lại, cho tôi ăn hết suất mì xào này đã.”

Đại khái biểu tình của tôi thật sự rất tồi tệ, cậu chỉ gật gật đầu.

Mì xào ăn siêu ngon.

Tôi đến một ngụm cũng không muốn nuốt.

Tôi ăn hết suất mì xào quán nhà Trần tiên cuối cùng trong cuộc đời mình.

Day 29. Du hành giữa các vì sao: Bộ phim truyền hình star trek ấy, sản xuất từ những năm 69 cơ, ý tác giả muốn gợi ở đây chắc là sự cũ kĩ lỗi thời của Single man. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cậu trai giao hàng thương hại anh ấy =]] Ngài spock: một nhân vật người ngoài hành tinh trong phim Single man na ná spider man nhĩ =))) Một ông bị chó cắn, một ông bị nhện cắn :v Quỳ anh đọc thân của tui. Các bạn để ý số ngày để đọc truyện dễ hiểu hơn nhé.

3. Chương 3: Day 3 + 4 + 218

Editor: Atami Kobayashi

Beta: Thi

3.

Hôm qua có một đặc công thời không chuyển vào nhà của tôi, nhưng đó cũng không phải chuyện làm tôi ngạc nhiên nhất. Tôi trải qua hai lần mộng một tháng ba. Có một sinh vật giống cục thịt nguy trang thành một đoá hoa đến huỷ diệt trái đất. Tôi sẽ phải đọc thân cả đời.

Thế nhưng, trừ hôm qua trốn nửa buổi làm, giúp chú cảnh sát bắt tội phạm, có một đặc công thời không chuyển vào chung cư mình, sinh hoạt của tôi vẫn giống như thường ngày, chẳng có gì thay đổi.

Sự đọc thân của tôi hôm nay vẫn giống y sì sự đọc thân ngày hôm qua, giống hết mỗi giây mỗi phút đọc thân hai mươi sáu năm nhân sinh đã qua. Tôi không có kỷ niệm niên thiếu do dự thổ lộ với người khác, cũng chưa từng có người đồ mặt tặng tôi thư tình nho nhỏ. Chưa từng yêu đương nên không cảm thấy đọc thân khổ. Cho nên, so với vấn đề đọc thân một đời này, trong mắt tôi còn có chuyện phức tạp hơn là nhà của tôi thêm một đặc công thời không chuyển đến.

Dù nói là chuyển đến, thế nhưng ngoại trừ laptop cậu không mang bất cứ thứ gì. Không có gia cụ, không có đồ sinh hoạt, ngay cả quần áo du lịch cũng chẳng có. Lúc tôi ăn cơm, cậu ăn bánh ngọt (tôi không biết bánh ngọt chui ra từ đâu). Buổi tối tôi chuẩn bị ngủ ngoài sô pha, cậu vào phòng ngủ của tôi. Buổi sáng lúc tôi rời giường, cậu đã quần áo chỉnh tề đứng cạnh sô pha chuẩn bị ngồi xuống. Nói cậu là bạn cùng phòng hoàn mỹ, chẳng thà nói cậu là gia cụ yên tĩnh.

Tôi cảm thấy hai người cùng sống trong một căn hộ lại không nói gì với nhau rất lúng túng. Thế nhưng tôi lại cảm thấy gượng ép nói chuyện phiếm cũng rất lúng túng. May mắn có tiểu thư Doolittle, tôi mà lúng túng liền vuốt ve nàng. Chung quy hôm qua là thứ bảy, tôi dính ở nhà cả ngày, cậu cũng vậy, cho nên hôm nay tiểu thư Doolittle vừa nhìn thấy tôi thò tay ra, lập tức giận dữ quay đầu đi mất.

Cho nên, bây giờ liền rất lúng túng. Tôi vừa muốn nói một chút lại không biết nên nói cái gì lại cảm thấy nói cái gì cũng thực lúng túng giữa bầu không khí này lúng túng không thể tự kiềm chế.

“Tôi phải xưng hô với cậu thế nào?” Đúng, thật tuyệt, đây đúng là một chủ đề tuyệt hảo.

“127” Cậu đáp lại quá nhanh, tôi cũng có chút không phản ứng kịp lại.

“Gi? Đây là số hiệu đặc công của cậu sao?” Ngẫu, giống như 007 vậy.

“Tên tôi là 127.” Cậu cự kì trịnh trọng nói với tôi.

“Hừm, cậu họ 7, hay là họ 27?” tôi đang nói cái quái gì?

Cậu thoạt nhìn thật giống tiểu thư Doolittle

“Còn nữa, tôi là Henri.” Thời gian tự giới thiệu sau khi gặp nhau ba ngày.

“Tôi biết anh là ai.” Cậu đột nhiên buông máy tính trên tay ra, nhìn thẳng mắt tôi. “Tôi biết anh làm việc gì, tôi biết tên từng con chuột bạch của anh, tôi cũng biết mèo của anh tên Eliza. Tôi còn hiểu anh rõ hơn so với anh tự hiểu chính mình.” Ngữ điệu cậu thực chính trực nghiêm túc.

“Ha! Tiểu thư Doolittle không thích người khác gọi thẳng tên nàng.” Tôi yếu ớt xen miệng.

Rất tuyệt, nghe vào tai cậu tuyệt đối không giống một tên cuồng theo dõi (Stalker), tôi một chút xíu cũng không bị tên nhóc thấp hơn tôi một cái đầu dọa dẫm.

“Đây là công việc của tôi” Giọng cậu mềm xuống rất nhiều, “Tôi phân tích quỹ tích nhân sinh của anh, tìm một điểm an toàn, chúng ta lập tức có thể thoát khỏi tình trạng này. Cậu phát phát tay, ra dấu để tôi hiểu rằng có tôi ở đây cũng không được việc gì. “Cho nên, không cần nói chuyện phiếm dẫu, coi như vì hai chúng ta.” Lời nói của cậu có chút đông cứng, thế nhưng giọng nói cậu lại mang vài phần xin lỗi. Có thể là vì vừa rồi dọa tôi sợ mà cảm thấy có lỗi.

Đây chính là lý do, vào một chiều Chủ nhật, tôi không ngồi ở nhà xem “Đom đóm”, mà lại chạy xuống tiệm cà phê dưới lầu. Một mình ở tiệm cà phê uống cà phê đọc sách.

“Thực xin lỗi, xin hỏi chỗ này có ai ngồi chưa?”

Chủ nhật sau giờ Ngọ(12h), trong tiệm cà phê luôn rất đông người.

Tôi ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy toàn bộ tiệm cà phê đều im lặng. Tóc của y màu vàng kim, mắt của y màu xanh dương.

“Em đã từng nhìn thấy lúa mì ở đây chưa? Tôi không ăn bánh bao, đối với tôi mà nói lúa mì một chút tác dụng cũng chẳng có. Tôi thờ ơ với lúa mì. Điều này thật làm người tôi mất hứng. Thế nhưng, tóc em màu vàng kim. Như vậy, một khi em phục tùng tôi, điều này sẽ thập phần tuyệt vời. Lúa mì, có màu vàng kim, nó khiến tôi nhớ đến em. Hơn thế, tôi thậm chí sẽ yêu luôn âm thanh gió thổi trên đồng lúa mạch kia...”

“Không, không có, mời ngồi.” Tôi đột nhiên cảm thấy tóc mình thật rối, kính mắt rất xấu, áo khoác quá lớn...

“A, cảm ơn. Anh đang nhìn mắt tôi phải không? Tôi cũng rất thích chúng đấy.” Vì sao tôi lại không thay quần bò rồi mới ra khỏi nhà chứ...

Y là một người rất thú vị. Mỗi câu y nói tôi đều cảm thấy rất thú vị.

“Bảo trì thanh tĩnh, đến tận tiêu vong.” Ý cười lan ra trên mặt y, bắt chước khẩu âm Pháp, “Anh thích nhất câu đó nhỉ?”

Nhưng tôi lại không có cách nào bật cười, bảo trì thanh tĩnh, bảo trì thanh tĩnh, bảo trì thanh tĩnh...

Rét lạnh, từ cộng tóc cao nhất trên đỉnh đầu đến tận đầu ngón chân út.

“Kẻ đặt nguyên tắc cao hơn hạnh phúc, không mong bọn họ có thể đạt được hạnh phúc nằm ngoài những hạnh phúc mà họ nhận định.” Tôi thì thào. “Xin lỗi, tôi có việc gấp, phải đi trước.” Sau đó tôi chạy trốn chết.

Cái này giống như trúng xổ số năm trăm vạn, lại bị cho biết rằng vì xổ số là mèo của tôi mua, nên trở thành rác rưởi, mà trước đó một giây tôi còn tưởng tượng đến muốn dùng tiền đó mua cho mèo của mình một ngôi nhà xa hoa. Tôi cũng không cảm thấy có một chút xíu ấn tượng tốt thì cần có kết cục viên mãn thế nào, chỉ là tôi ngay cả một cơ hội bắt đầu cũng chẳng có.

Tuy rằng tôi luôn tự nói mình ngồi phòng thí nghiệm nuôi chuột bạch, nhưng trên thực tế, tôi chưa từng tự tay tiếp xúc vào bất kì một con chuột bạch nào cả. Do hiệu ứng Pygmalion vĩ đại, mỗi ngày tôi chỉ nhìn

đám chuột bạch của mình đi mê cung, dù chỉ là người đứng xem vĩnh viễn không thể thực sự nuôi bọn chúng, tôi cũng rất vui vẻ, cảm thấy chính mình là một nhân viên nuôi dưỡng đáng tự hào.

Tựa như tôi chưa từng động lòng với ai, cho nên tôi cũng không hề biết được tình yêu có thật sự tốt đẹp hay chẳng.

Nhưng lại có một ngày nọ, tôi vô tình sờ sờ lỗ tai chuột bạch nhỏ Alex, thực mềm.

Nhưng lại có một ngày nọ, gió thổi trên đồng lúa mì lướt qua tai tôi, một màu vàng kim óng ả.

Mà giờ khắc này, tôi lại được cho hay, tôi vĩnh viễn chỉ có thể nuôi dưỡng đám chuột bạch trong ảo tưởng, chỉ có thể khen ngợi Dean thông minh trong ảo tưởng, chỉ có thể sờ sờ Alex ngốc ngốc trong ảo tưởng. Cũng chỉ có ở trong ảo tưởng, nhân nhĩ ngồi ở tiệm cà phê, tán gẫu vài câu cùng một người thú vị.

Trên đời có nhiều cố sự tình yêu như vậy, có long trời lở đất, có lam tặc cầu huyết, có bình bình thản thản mà lại sâu sắc cảm động vô cùng, mà cho dù là cố sự cực vô vị cực tầm thường nhất kia, cũng chẳng có quan hệ gì với tôi.

Tôi chạy về nhà, sập cửa, ngồi dưới sàn, vò loạn tóc. Cậu đến bên cạnh tôi.

“Tôi rất tiếc.”

“Chẳng lẽ không có khả năng nào là do cậu tính sai, thế giới này rộng lớn như thế, làm sao có thể vì một người nhỏ bé như tôi yêu đương mà lập tức bị huỷ diệt.”

“Tôi thực sự rất xin lỗi.”

Thì ra lúc trước cậu xin lỗi không phải vì dọa tôi sợ, mà là vì cậu thực sự cảm thấy có lỗi.

Không phải vì cậu tính ra nguyên nhân thế giới huỷ diệt mà cảm thấy có lỗi, mà là vì sinh mệnh bản cùng và vô vị còn dư lại của tôi mà cảm thấy đáng tiếc.”

Thì ra cậu thô bạo cắt ngang lời tự giới thiệu của tôi không phải vì cậu biết hết rồi, chỉ là vì cậu biết cố sự của tôi là dạng gì rồi, mà cậu thì chẳng muốn nghe thêm lần nữa.

Đây chẳng qua chỉ là cố sự hồng бет với một mở đầu thực nhàm chán, kết cục bi thương mà thôi.

Ai mà thèm nghe đâu.

Cậu kể cho tôi nghe, lúc tôi đang xem mẫu giấy nhắn của cậu trai giao hàng, cậu trai giao hàng tâm trạng vui vẻ tiếp tục lái xe giao những suất cơm khác, bởi vì tâm trạng cậu ấy quá tốt, lái xe không chú ý lắm, dùng một góc độ đặc biệt thần kỳ đâm xuyên trụ nước cứu hoả, cậu chàng chẳng bị thương chút nào. Thế nhưng cái trụ nước cứu hoả lại trầm xuống dẫn đến kết cấu của cả thành phố thay đổi (thật đấy à?), sau đó dẫn phát động đất và sóng thần nghiêm trọng trên phạm vi toàn cầu (cậu đang nói cái quái gì với tôi thế?), sau đó trái đất lại sắp bùng.

Dĩ nhiên, trước khi địa cầu bùng, cậu lại khởi động lại một chút.

Lại là mỏng một tháng ba đầu xuân se lạnh.

Nhưng chuyện này thực sự có chút logic nào không vậy?

Tuy rằng, tôi phải thừa nhận, lúc tôi đang mì xào, tôi có thể nghe được âm thanh kia đại khái là ô tô và trụ cứu hoả đâm vào nhau vang lên.

4.

“Kỳ thật là do...”

“Không, cậu không cần nói gì cả, trước để tôi lẳng lặng một chút.”

218.

Kỳ thật, thời gian rất lâu đến nay, tôi căn bản lười hỏi cậu vì sao.

Thế nhưng, tôi thật sự cảm thấy, một anh bạn nhỏ năm tuổi còn chơi bóng bay thích tôi, và ngày tận thế chỉ còn cách một “ngày mai” thêm một “2012” lại thêm một “ký sự ngôi nhà bay*”

*tên trung quốc của bộ phim hoạt hình “Up” (tên Việt Nam là ‘Vút bay’ đó)

“Tóm lại, đến cùng là vì sao?”

“Quả bóng bay kia, nếu như anh không giữ lại nó, nó liền sẽ vừa vặn ngăn cản đường nhìn thăm dò gây rối của một quần thể sao ngoài hệ ngân hà với trái đất.”

“Anh biết mà, đây không phải lỗi của anh.”

Cho nên đôi khi tôi nghĩ, tôi không nên hỏi cậu vì sao nữa, là vì lý do cậu đưa ra rất vô nghĩa, hơn nữa tôi không muốn lại nghe câu này. Tôi làm sao lại không biết đây không phải lỗi của mình.

“Có khi lần tới, tôi nên thử mua cho nhóc một quả bóng khác xem.

“Thế giới sẽ huỷ diệt, đừng có tùy tiện thử nghiệm.”

“Tôi có thể nhờ người khác tặng cho cậu nhóc.”

“Tại sao! Tại sao trên đường cái lại có một đám khủng long Velociraptor?” Vốn đang khóc thương cho tình yêu không bao giờ đến của mình tôi hoàn toàn bất chấp khóc thương cho thứ khác.

“Không có thời gian giải thích, để tôi khởi động lại đã.”

Day 218.

Tác giả: Cảm ơn các cô bé đã nhắn tin lại nhé!

Mọi người có nắm được tuyến thời gian không?

Atami: Cháu đọc mấy lần mới nắm được sơ sơ ạ:3

4. Chương 4: Day 70 + 50

Editor: Atami.K

Beta:....

70.

Bạn từng nghe nói về ngày thổ bát thử chưa?

Tôi đại khái bị nhốt giữa một ngày thổ bát thử, có thể là tuần thổ bát thử, hoặc là tháng thổ bát thử.

*Atami: mình cũng không rõ ngày thổ bát thử là ngày gì.

Tôi phải rất cố gắng để luôn làm đúng. Cho tới tận lúc trước khi tôi lỡ làm sai, tôi vẫn luôn làm đúng. Nhưng tất cả đều vô ích, chỉ cần tôi sai một cái, thế giới lập tức tận thế.

Edward Murphy nói rất đúng: Nếu còn một khả năng nào đó để làm sai, sai lầm đó luôn có thể xảy ra.

Bị nhốt ở giữa một khoảng thời gian duy nhất tuần hoàn đi tuần hoàn lại là một trải nghiệm thế nào? Có thể nói nếu như vậy, ngay cả Edward Murphy cũng sẽ muốn được tự sát.

Lại cụ thể một chút, bảy mươi ngày, phim truyền hình không có tập mới, phim điện ảnh không có bộ mới, truyện tranh không có chap mới.

Tôi mắc chứng trầm cảm còn đáng thương hơn cả người máy Wall-e.

Cho nên, hôm nay khi lại một lần nữa thức dậy vào ngày mùng một tháng ba, tôi đại khái có một chút không ổn định cảm xúc.

Hiện tại tôi đang ngồi ở dưới sàn ga tàu điện ngầm, những người vừa mới vỗ tay cổ vũ xung quanh dần tản đi hết. Cảnh sát cũng bắt tên quấy rối tình dục bị tôi đánh ngã đi rồi. Trên mặt tôi còn bị tên kia đánh một cái, hiện giờ chắc là hơi chút xanh tím.

Vì để tất cả sự việc càng kịch tính hơn nữa, cậu đặc công thời không tạm trú ngụ trong nhà của tôi phải xuất hiện ở chỗ này. Mặt cậu đầy vẻ khó chịu trông tôi. Tôi gom nhặt vẻ mặt khó chịu của cậu chắc cũng đã đủ để triệu hồi không một trăm thì cũng phải tám mươi con rồng thần nhãn nhỏ rồi.

Dưới điều kiện bình thường, tôi sẽ quy hết đây là biểu tình bẩm sinh của cậu.

Nhưng mà hôm nay, khả năng cao là cậu thật sự cáu rồi. Đại khái là lúc cậu chuẩn bị gõ cửa nhà tôi tôi đã giật cửa ra, sau đó chạy biến như một cơn lốc xoáy từ trước mắt cậu, tôi thậm chí không thèm để ý lệnh cấm đi về phía ga tàu điện ngầm của cậu. Tôi còn đánh gục một tên biến thái quấy rối, trên mặt còn thêm một mảng màu.

Vì không để cậu phải cáu hơn nữa, thời điểm cậu nhắc tôi từ dưới đất lên, tôi không hề phản kháng. Thế cũng không có nghĩa là phản kháng của tôi có nổi tác dụng gì, cậu nâng tử lạnh còn thoải mái y như tôi bế tiểu thư Doolittle đâu.

Cảnh sát khuyên tôi đến bệnh viện xử lý vết thương một chút, nhưng hiển nhiên cậu không hề muốn như vậy. “Thuận tiện tình cờ gặp một hộ sĩ đáng yêu hay là một bác sĩ trầm ổn, rồi lại phát triển một đoạn nhạc dạo đầu của tận thế hử?”

Kỳ thực vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, khả năng thoát nhìn có hơi dọa người, nhưng tùy tiện bôi chút thuốc là được rồi.

Chờ về đến nhà, bão táp adrenaline cũng bình ổn. Tôi cảm thấy rất mệt, rõ ràng là thứ sáu, lại cảm thấy mệt như là thứ hai. Tôi ngồi phịch trên ghế sofa. Tiểu thư Doolittle chạy đến đây, cuộn tròn thành một đoàn trên đùi tôi.

Ngày hôm qua...

“Ta xin nghỉ giúp anh, đến đây bôi thuốc đi.” Cậu cầm hòm thuốc đi tới.

“Hả? Dán urgô là được rồi.”

“Vậy anh tự làm đi.” Cậu đặt hòm thuốc bên cạnh tôi, rồi lập tức quay đi. Quả nhiên cậu thực sự cáu rồi.

“Thực xin lỗi, lúc nãy để cậu đứng ngoài cửa.” Cũng tại hôm qua, suýt chút nữa lại huỷ diệt thế giới.

Cậu muốn nói lại thôi, chỉ nhìn tôi thở dài, xoay người vào phòng ngủ của tôi.

Giữa tiếng ngáy nhỏ của tiểu thư Doolittle, tôi trợn mắt nhìn trần nhà đầu óc trống rỗng.

Tận đến khi, một trận âm thanh rối loạn, truyền đến từ dưới lầu.

Bồn hoa Tulip mới trồng hai ngày trước dưới lầu đã lớn to bằng quả bóng Bowling vậy, hơn nữa còn tiếp tục sinh trưởng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Không chỉ mỗi hoa Tulip, còn có những thực vật khác.

Oppps... Không...

“Anh lại làm gì nữa?” Mỗi một từ đều chui ra từ giữa hai hàm răng cậu.

“Không, không không không không, tôi thề với Merlin(2), tôi không hề thích ai cả!” Tôi đặc biệt kích động “Cậu xem, cậu xem, máy dò tận thế cũng không vang này!” Tôi giơ cao cổ tay lên cho cậu xem.

“Đúng là gặp quỷ.” Cậu trừng mắt nhìn cổ tay tôi, máy dò tận thế vẫn im thin thít như ban đầu.

.....

Về máy dò tận thế, có một chút vấn đề mà tôi chưa biết.

Không, thực tế là tôi căn bản không hề biết đây là cái quái gì, thế nhưng hiện tại tôi đã biết.

“Nó không phải máy dự báo tận thế? Nó là máy kiểm tra đo lường xem tôi có muốn yêu đương không?” Lúc này đến phiên tôi câu giặc.

“Không cần nhắc lại lời tôi nói. Tôi đang tính toán.” Cậu còn chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi. Được rồi, tôi có thể chờ một lúc nữa rồi câu sau.

“Cậu đang trên mạng(1).”

“Không, tôi không ở trên mạng, tôi đang ngồi trên sô pha”

Về mặt của cậu hầu như chẳng nhúc nhích gì, “Cậu có hiểu tôi nói gì không?” Cậu quay màn hình máy tính sang phía tôi.

Cậu cho tôi xem một đoạn video, nhân vật chính là tôi, tôi đang đuổi bắt tên biến thái. Tóc rối tung rối mù, còn không đeo kính mắt, tôi gần như là bật dậy khỏi giường, mặc bừa một bộ quần áo, lập tức chạy đến ga tàu điện ngầm, cho nên tôi còn có thể nhớ mà mặc quần cũng đã cực kỳ cảm động rồi, nhưng, chỉ có thể như thế nếu như không có ai quay được tôi, đăng lên mạng, lại còn bị...

Khoan đã, có 1324 người thích video “Thanh niên chính nghĩa đánh gã lưu manh” này.

1324 người thích...

Tư thế chạy vạy một cách đáng sợ của tôi.

Tôi vật gã ngã xuống đất, được rồi tôi thừa nhận, là tôi ngã lăn trên sàn, gã bị tôi đè phía dưới. Dù sao kết quả vẫn giống nhau.

Vì để tôi càng thêm không có chốn dung thân, hình ảnh cuối cùng dừng ở bờ móng của tôi. Đúng, ý tôi chính là bộ phận kết nối giữa thắt lưng và cẳng chân, phần móng.

“Sao anh lại không đọc bình luận xem thế nào nhỉ?” Trong thanh âm của cậu lộ ra một sự sung sướng khi người gặp họa.

User 2211: Thấy việc nghĩa hăng hái làm, thanh niên ưu tú, tuyên dương ông.

10:42 Ngày 1 tháng 3

Ha? Được tuyên dương. Tôi đang cảm động mỉm cười...

“Sao anh lại không xem thêm vài cái bên dưới nhỉ?” Làm sao cậu có thể đem một cậu nói bình thường như thế thốt ra giống như cái chết được báo trước đến vậy.

Lady Pinky: Không chỉ nhân phẩm chính trực, bộ dáng cũng chính trực như vậy nhưng vì sao rõ ràng coi chính trực như thế bỗng cung lại rất muốn ô a a a a a a a a a!!!

10:40 ngày 1 tháng 3

Nghĩa là sao???

CATHIEE: Nam nhân tốt chân chính, vừa phải sẵn sàng vì người khác mà xả thân, vừa phải có một cặp móng tuyệt thế như vậy.

10:39 ngày 1 tháng 3

Móng gì cơ???

Loooord: Cực kỳ hi vọng tất cả các nam sinh đều có thể như vậy. (móng anh ấy thật sự rất cong a!)

10:37 ngày 1 tháng 3

Tôi có chút hơi không hiểu về thế giới này.

“Ta đã tính toán ra, căn nguyên nguy cơ tận thế lần này là do có người...” cậu chỉ chỉ những bình luận mà tôi không dám liếc mắt coi trên màn hình “...thích anh.”

.....

Thích là gì?

Thích là bàn tay ướm mồ hôi một chút, là tim đập nhanh hơn một chút, là đồng tử nở rộng, hô hấp gia tốc, niêm mạc mũi hơi cay.

Thích là khi bạn gặp được một người, người này giống như xe lửa chệch đường ray quấy tung đại não của bạn, khiến adrenaline dâng trào toàn thân bạn.

Là trong khoảng khắc bạn nhìn thấy người đó, tựa hồ tận thế của thế giới cũ buông xuống, bình minh của thế giới mới được kéo lên.

Lý thuyết sách vở càng tuyệt vời bao nhiêu, những gì diễn ra trong hiện thực càng tàn khốc bấy nhiêu.

Ở một diễn đàn nọ trên internet, có một người xa lạ đã chia sẻ trải nghiệm trên, nhưng mà kết cục của tôi sẽ là nghĩa đen của từ tận thế, mà cái được gọi là bình minh kia lại sẽ vĩnh viễn xa vời.

“Tuy là số lượng ví dụ thực tế còn chưa đủ lớn, thế nhưng tôi gần như có thể khẳng định, nếu có người phải lòng anh, vẫn hoàn toàn có thể dẫn đến tận thế.” Cậu thoát nhìn cảm xúc có vẻ hơi trùng xuống, đang cảm thấy đáng tiếc cho tôi sao?

Có lẽ đã bị loại sinh hoạt này tàn phá quá khổ cực rồi, thông tin này căn bản chẳng gọi nổi gợn sóng nào trong lòng tôi, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do những bình luận vừa rồi đã tạo thành những bóng đen không thể xoá nhoà trên cả thể xác và tinh thần tôi.

Thật sự sẽ vĩnh viễn không gợn sóng nổi sao?

Tôi vốn còn cho rằng chỉ là độc thân thôi mà tôi cũng sẽ chẳng đau buồn gì. Tôi cho rằng bản thân mình làm cho chính mình hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi. Nhưng tôi lại vẫn động lòng. Bởi vì yêu và được yêu là một loại nhu cầu sinh tồn.

Nhưng tôi cũng không phải loại người đắm chìm trong bi thương quá lâu dài. Huống hồ lấy tình hình trước mắt xem, chuyện này cũng không phải dựa theo ý nguyện chủ quan của tôi là có thể thay đổi, chung quy đây là suy nghĩ của người khác.

“Cậu nói xem, nếu sau này tôi muốn giúp đỡ người khác, có phải nên cần đeo mặt nạ bảo hộ linh tinh gì đó, hay là mặc cả bộ đồ bó sát gì không nhỉ? Giống như trong truyện tranh ấy.” Chính bản thân tôi cũng chẳng thể biết được cái suy nghĩ rò rỉ này đến từ xó nào.

Cậu hình như cũng rất khiếp sợ vì đây là lời đáp trả duy nhất tôi có thể phun ra. “...”

“Cậu nói xem, bộ đồ của tôi nên chọn màu gì đâu? Đỏ xanh kinh điển, hay phiên bản xa hoa đỏ vàng, hay là phiên bản điệu thấp thuần đen.”

“Màu tím.”

“Hả? Không được nha, màu tím là màu của phe phản diện, nhân vật phản diện như Goblin(3) ấy mới mặc màu tím.”

“Goblin, màu tím đi.” Cậu dùng loại biểu tình “Anh bị ngốc đấy à” nhìn tôi.

“...” Không văn hoá, thật đáng sợ.

Yêu là nhu cầu sinh tồn của chúng ta. Nhưng chung quy, cuộc đời đâu thể lúc nào cũng khiến bạn thoả mãn toàn bộ đâu?

“Những thực vật kia khoảng bao lâu nữa sẽ có khả năng gây thương tích?”

“Trên dưới ba tiếng.”

“Nếu thế có thể chờ tôi hai tiếng được không? Đúng lúc tôi có một việc cực kì muốn làm.”

Tôi lao ra khỏi cửa, gọi taxi, đến phòng thí nghiệm, thật trân trọng chạm vào vuốt ve nhóm chuột bạch bé nhỏ của mình.

Chung quy, đầu tiên chúng ta phải quý trọng những gì mình có thể có lúc này.

Day 70.

Ngày thứ 70 này rất ý nghĩa nha, các bạn trẻ nên để ý kĩ từng chi tiết nhé.

(1) trên mạng: online. Đoạn này ở câu nói của đặc công thời không, tác giả có chơi chữ một chút, có thể là cậu ấy đang trêu Henri, hoặc cũng có thể là cậu ấy ngốc ngốc không hiểu ngôn ngữ của giới trẻ, nên tưởng Henri bảo cậu đang dính trên cái mạng nhện (hoặc cái lưới) chi đó, nên cậu trả lời mình đang ngồi trên sofa.

(2) Merlin: Pháp sư Merlin, người phò trợ vua Arthur, và được biết đến như người đã cứu rỗi và bảo vệ hoà bình của nước Anh trong thời kỳ này (có hẳn wiki về ông nhé). Và trong này tác giả lấy bối cảnh châu Âu (hình như là nước Anh, thấy nhắc về nữ hoàng các kiểu nữa mà)

(3) Goblin: còn được gọi là green Goblin, cái con quái màu xanh xanh mặc áo tím tím, phản diện trong truyện tranh người nhện ấy. Sao chị tác giả này chịu khó xem phim, xem truyện thế.

Atami: Hôm nay lười quá, còn nửa chương Day 50 nữa, nhưng làm biếng quá nên tạm ứng trước 1 chương Day 70, mai làm nốt up Day 50 sau. Sr vì không đúng hẹn mỗi ngày 1 lần, mỗi lần 2 chương.

50.

Nếu Thượng đế sập lại một cánh cửa của bạn, Ngài nhất định sẽ...

Mở một lỗ nhỏ nhỏ trên cánh cửa đó cho bạn, để bạn dù gì cũng có thể nhìn thấy thế giới đằng sau cánh cửa kia có bao nhiêu thú vị, sau đó, dĩ nhiên, Ngài chắc chắn sẽ khoá cửa cực kì kĩ lưỡng.

Tôi đoán chắc chắn thế giới yêu tôi kiểu đó đấy, nó ngay cả việc tôi yêu đương cũng không thể chịu đựng nổi, kiểu gì thì kiểu cũng phải lấy cái chết ép buộc tôi phải nhượng bộ.

Thế nhưng chẳng sao cả, thế giới đằng sau cánh cửa rất thú vị, nhưng không có nghĩa là đằng trong cánh cửa thì phải nhàm chán đến cực điểm nha.

Sự thực là tôi chỉ đoán đúng một nửa. Thế giới đằng trong cánh cửa rất nhàm chán, chỉ là không đến nỗi cực điểm mà thôi.

Khi thời gian toàn là lặp lại, ngay cả số liệu thực nghiệm hằng ngày tôi đều có thể đoán trước được, nói thực, chuột bạch Alex tôi yêu thương nhất thật sự cần cố gắng thêm một chút.

Chẳng có việc gì mới phát sinh, chẳng có người mới để gặp, bởi vì, hiển nhiên, sẽ khiến thế giới không an toàn. Có khi, tôi hoài nghi, tất cả chuyện này đều là do tôi đặt cho mèo của mình một cái tên thật xứng đôi với mình.

Cho nên, tôi có một hình thức sinh hoạt hoàn toàn mới.

Ôm mèo, ở nhà xem TV.

Đúng vậy không sai, tôi không bao giờ gọi đồ ăn hàng nữa, hiện tại tôi chỉ ăn đồ của quán ăn nhanh tự phục vụ, bọn họ thực sự nên thêm nhiều mặt hàng hơn chút nữa.

Tôi không có bất kỳ lời oán giận nào với kiểu sinh hoạt này, nhưng chung quy tất cả các chương trình có thể tôi đều xem rồi, mà chương trình mới lại còn không hẹn dài dài.

Loại thời điểm này, tôi liền bật tất cả các loại chương trình khoa học viễn tưởng ra để kích thích bạn cùng phòng của mình.

Đúng, tôi đây, có một anh bạn cùng phòng là đặc công thời không ngẫu đến không có bạn bè và mang diện mạo của phần tử trí thức cao cấp. Cậu đại khái chính là phần thú vị nhất trong sinh hoạt trước mắt của tôi, bởi vì về cậu, tôi chỉ biết rất ít.

Về cậu, tôi biết được những gì đây? Đầu tiên, cậu là đặc công thời không. Nhưng cậu lại không thể xuyên đến mặt thời không khác. (phi thường tiếc nói, cậu vừa không biết Elizabeth đệ nhất, cũng không biết George Washington; hơn nữa, cũng chẳng thể đi đến tương lai.) cậu làm đặc công thời không có kỹ năng nguy hiểm nhất là: dùng máy tính tổ hợp của mình kéo chúng tôi trở về mong một tháng ba. Tôi thậm chí không cần xem hết cả mùa chương trình “Đừng lừa em”, đã có thể đoán được ra, tên cậu không phải là 127

(Ai mà tên kiểu này chứ?) Cậu thậm chí chẳng thèm cố gắng đáp lời khi tôi thử gọi cậu là 127. Lĩnh vực tri thức của cậu, với tôi mà nói giống như câu đố chưa giải. Kiến thức cậu biết trải từ chu kỳ vòng quay của sao Mộc đến chủng loại dương xỉ được nuôi dưỡng. Cậu có thể dễ dàng tiếp được mỗi một lời trích dẫn trong sách mà tôi vờ quên nửa câu sau, từ “Chuông tang đổ vì ai” đến “Harry Potter”, (tôi nghi ngờ cậu có thể học thuộc lòng cả bách khoa toàn thư Anh ngữ.) Khả năng ngoại ngữ của cậu làm tôi khiếp sợ. Biết tiếng Trung, biết tiếng Ấn Độ, biết tiếng Nga, nhưng điều này nói ra vẫn chưa đủ kinh người. Tôi từng bắt gặp cậu cãi nhau với tiểu thư Doolittle, đó mới tính là kinh người. Cậu thậm chí nói được cả tiếng Klingon⁽¹⁾, cơ mà trước khi cậu biết tôi, thậm chí đến một tập “Du hành giữa các vì sao” cũng chưa từng xem qua.

(1) Tiếng Klingon là ngôn ngữ của hành tinh Klingon trong phim Star trek (du hành giữa các vì sao), là một ngôn ngữ nhân tạo tương đối hoàn thiện.

Tuy rằng bạn cùng phòng của tôi có khả năng là thiên tài, còn thường xuyên cứu vớt thế giới.

Nhưng có đôi khi cậu thật sự rất đáng ghét.

Tỷ như hiện tại, đối với bộ phim “Giáo sư thần bí” trên TV cậu ngoại trừ lộ ra vẻ mặt khó chịu thông thường nhất còn thêm vẻ mặt “Anh là đồ ngốc à”.

Người này thực sự là không có một chút tôn trọng nào với nghệ thuật hiện đại.

Tuy là do tôi cố ý mở bộ phim truyền hình về xuyên không để kích thích cậu, thế nhưng giáo sư dù gì cũng là linh chủ thời gian vĩ đại nhất vũ trụ a!

“A, buồng điện thoại màu xanh da trời, đây chính là công cụ xuyên không tốt nhất mà các anh có thể nghĩ ra à.”

“Những lời này vừa thốt ra từ một thằng mới dùng bộ máy tính để vượt thời gian đấy.” Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Tối thiểu thì tôi còn xuyên không thật.” Cậu có một chút khinh bỉ.

“Có ai nói cho cậu biết chưa, cậu thực sự rất đáng ghét.” Tôi cũng không phải giận thật, ít nhất trong giọng nói của tôi còn mang ba phần ý cười.

Nhưng sắc mặt cậu lập tức thay đổi, vẻ mặt làm bộ làm tịch trào phúng hoàn toàn rút đi, chỉ còn lại...

Trống rỗng.

“Không có, chưa từng có ai nói cho ta hết.” Cậu mặt không biểu tình đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Không cần tiểu thư Doolittle bắt mồm meo meo nhắc nhở, tôi cũng tự biết rõ ràng, mình đã làm một chuyện hỏng bét, chỉ là, tôi cũng không biết chuyện đó là gì, càng không biết nên bù lại như thế nào.

Vì thế, buổi chiều còn lại của ngày này, tôi không yên lòng ngồi trên sofa xem “giáo sư thần bí”, cậu trong phòng ngủ không ra ngoài, còn tiểu thư Doolittle thì hằm hừ chẳng thèm quan tâm tôi.

Cứ như không khí trong nhà còn chưa đủ trầm thấp, trên TV lại chiếu đến phần làm tôi buồn nhất.

Giáo sư... Lĩnh chủ thời gian có sinh mệnh lâu dài nhất xuyên qua các thời không, là người cứu rỗi của vô số sinh mệnh và các nền văn minh... lại không thể không tạm biệt với người hân yêu thương nhất – một nhân loại, tạm biệt vĩnh viễn. Đây chính là sự đau khổ nhất khi mà bạn sống quá lâu sẽ buộc phải đối đối mặt, bạn gặp vài người, hạnh phúc, buồn đau bên nhau, nhưng cuối cùng, họ đều bỏ bạn mà đi. Đây là đau khổ của sự cô độc.

Mà thời khắc này, tôi đột nhiên hiểu được chút gì.

Từ khi tôi quen cậu, trong trí nhớ của tôi có cậu, tôi đặt chân vào thời không luân hồi vô hạn không có điểm cuối này.

Chỉ cần nhớ được cậu, liền sẽ như vậy.

Cho nên, có lẽ, cho tới nay, cậu luôn luôn một mình. Không có ai từng nói với cậu cậu rất phiền nhiễu, bởi vì chẳng có ai, không có ai biết cậu, không có ai quen cậu, không có người hiểu cậu. Giữa thời gian vô tận kia, ở nơi thời gian bị đọng lại.

Tôi chỉ là người thường, cho nên tôi rất chú ý cố sự của mình, cho dù là khi đang nghe cố sự của người khác, tôi cũng chỉ chăm chăm từ trong cố sự của họ tìm kiếm bóng dáng cố sự của mình. Mỗi một người, đều có cố sự của riêng mình.

Tôi mua một chiếc bánh ngọt, đặt ngay trên bàn cơm. Tặng kèm theo một tấm thiệp viết: “Rất xin lỗi”. Tôi lúc đó quá chuyên chú vào suy nghĩ của bản thân mình, thậm chí không hề phiền não bởi ánh mắt trên choker của nhân viên tiệm bánh ngọt.

“Đây không phải lỗi của anh.” Cậu dùng mẩu giấy đáp lại tôi.

Tựa như mỗi lần tôi làm hỏng thế giới, cậu đều nói với tôi như vậy.

Chỉ là, lần này, đó có lẽ thực sự là lỗi của tôi.

Day 50.

5. Chương 5: Day 100 + 134

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Atami.K

Beta:....

Hiện tại muốn đi leo núi không phải một ý kiến hay.

Tôi nói hiện tại, nghĩa là, hiện tại, một đêm thứ bảy giống tổ bão bùng, chớp giạt sấm nổ, bị nhốt trong một sơn động, cùng một cô gái xinh đẹp.

Thời gian tôi làm đĩa nhỏ nghiện TV còn dài hơn cả thời thơ ấu, cho nên tôi cực kỳ hiểu rõ thế này là một khởi đầu hoàn mỹ cho một câu chuyện tình yêu.

Tôi chẳng phải cao thủ tình trường gì, nhưng tôi hiểu rất rõ nhất kiến chung tình thế nào, chung quy, sau 100 ngày vừa rồi, số lần tôi nhất kiến chung tình và bị nhất kiến chung tình dẫn tới tận thể đã đạt đến hơn mười lần, suýt dẫn đến tận thể đạt được hơn hai mươi lần. Trai chưa vợ gái chưa chồng, giữa thời tiết nguy hiểm, bị nhốt trong sơn động... quả thực chính là cảnh tượng tái hiện hoàn hảo cho hiệu ứng cầu treo (1).

Nhưng không, tôi và thế giới có chút vấn đề không thể thỏa thuận tốt với nhau được, tôi đang cực kỳ cực kỳ cố gắng tránh một mối quan hệ lãng mạn.

Tôi rất sợ hãi, thậm chí dù bị chôn sống đến chết trong sơn động cũng không làm tôi sợ hãi như vậy, tôi sợ cô gái đáng yêu này phải lòng tôi. Cũng không phải tôi quá mức có lương tâm gì cả, chỉ là tôi hiểu rõ, tình cảnh như này dễ dàng khiến người ta sinh ra ảo giác yêu đương dễ dàng bao nhiêu. Tôi hiểu những chất hoá học này nó ảnh hưởng đến sự minh mẫn của não bộ chúng ta như thế nào.

Nhưng tôi không thể không chăm sóc cô ấy, không thể mặc kệ không để ý đến cô, so với bị vây giữa giông tố bão bùng trong sơn động điều khiến con người ta càng sợ hãi chính là cô độc bơ vơ.

“Hi, tôi là Henri, em tên gì? Em không cần sợ, ngọn núi này rất an toàn, rất nhanh sẽ có người tìm thấy chúng ta, mưa cũng sắp ngớt rồi, em sẽ nhanh chóng được về nhà, em có lạnh không, khát không, hay đói bụng không?” Tôi liên miên cần nhả một đồng, lại lo làm cô sợ hãi, chỉ ngồi ôm gối ở cách xa hai mét.

Khi cô ngẩng đầu nhìn tôi trong mắt tràn ngập chờ đợi và niềm tin, tôi lại cảm nhận được lãnh ý quen thuộc vẫn thường xuyên làm bạn với tôi 100 ngày trước đó vụn vụn xoay vòng bốc lên.

“Megan, em ổn. Anh...”

Suy nghĩ còn chưa kịp thành hình, miệng đã nhanh hơn não, “Em đừng sợ, bạn trai tôi sẽ tìm thấy chúng ta, cậu ấy rất lợi hại, nhất định có thể tìm thấy chúng ta.”

Bạn trai? Tôi đang nói gì thế...

Cảm giác áy náy và tội ác cường liệt còn có sự hoang mang vô cùng do nói dối mang đến đổ ập lên tôi. Tôi thế mà rất tự nhiên bịa ra được lời nói dối như vậy, dù biết thời gian độc thân của tôi có dài bằng cả sinh mệnh của mình. Dù thừa biết trong cuộc đời của mình sẽ chẳng có ai đi ngang qua, càng chẳng có ai dừng bước lại.

Nếu như nói có ích lợi gì đó, thì lời dối trá kia có tác dụng.

Megan thoát nhìn thả lỏng hơn, cô ấy sẽ không phải lòng tôi.

“Ôi? Anh có bạn trai? Cậu ấy trông thế nào? Thoạt nhìn tình cảm giữa hai người rất tốt nha?” Sức sống của cô gái trẻ tuổi tràn ngập khắp toàn bộ sơn động tựa hồ khẩn trương sợ hãi vừa rồi chưa từng tồn tại vậy.

Mà tôi lại vẫn bị cảm giác tội lỗi tra tấn, một lời nói dối thì cần phải dùng rất nhiều lời nói dối khác để che đậy.

“Cậu ấy... tóc cậu ấy rất xoăn, cậu rất thông minh, có chút khó tính, giống như cô mèo của tôi vậy, thế nhưng cậu là một người rất dịu dàng.” Tôi biết tôi đang kể về ai, nhưng tôi không hiểu tại sao mình lại kể về cậu. “Đúng rồi, mắt cậu ấy rất đẹp, màu xanh lục.” Ánh mắt của cậu màu lục sao?

Megan cười khanh khách: “Xem ra anh thực sự rất yêu cậu ấy.”

Chớp giật một tiếng sấm nổ vang trời, tôi lại chẳng giật mình phản ứng.

Dù sấm nổ từng hồi, tôi lại vẫn nghe được một chuỗi tiếng bước chân quen thuộc... cậu, vào sơn động.

Bầu trời sau lưng cậu xẹt qua một ánh chớp, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng cậu, tóc xoăn của cậu bông xù lên, tôi có thể đoán được biểu tình tức giận trên mặt cậu.

Ôi, hiệu ứng cầu treo, hiệu ứng cầu treo chết tiệt.

Hang núi này không phải cầu treo tôi đang đứng, Megan cũng chẳng phải người đương đứng bên kia cầu. Cầu treo tôi đang đứng, là thế giới bị áp chế đến cô độc, nó ở trong lòng tôi, mà một đầu cầu khác, cũng đang có một người.

Thời điểm tôi chuồn êm ra ngoài lúc buổi sáng, leo núi thoát nhìn là một sáng kiến hay, đi lên cao mãi, chuyển đi chỉ một người.

Cho dù bị mưa to gió lớn nhốt trong hang núi, thú thực leo núi vẫn không phải chủ ý tồi, tận đến lúc này...

Tận đến lúc này, máy dò tận thế của tôi vang vọng hang động nho nhỏ này.

Thời điểm máy dò tận thế của tôi đổ chuông báo, tôi là người duy nhất trong ba người ở đây hiểu rõ toàn bộ tình hình. Vì đây, chung quy, vẫn là chuyện của tôi ni.

Mà hai người còn lại mỗi người tự mình biết một nửa sự thật.

Megan biết, người tôi yêu là ai. Thậm chí trước cả khi tôi biết. Nhưng cô không biết khi tôi yêu đương sẽ gặt về loại biến cố gì.

Mà cậu thì biết, tôi đương yêu, lại một lần nữa dẫn đến một hồi nguy cơ tận thế. Nhưng vì cảnh tượng quá mức hướng người ta hiểu lầm, cậu đương nhiên sinh ra hiểu lầm.

“Đây chính là bạn trai anh sao? Anh nói đúng, tóc cậu ấy xoăn thật ấy...”

“Mười hai tiếng, anh biến mất mười hai tiếng không thất bóng dáng tăm hơi, là vì đến sơn động ngoài bán kính năm mươi km để hẹn hò yêu đương à?”

“Gi cơ?”

“Anh còn hỏi gì cơ?”

Thông qua giao tiếp, chúng ta thường thường sẽ càng lại gần sự thật hơn từng bước.

Không phải tôi cố ý ở thời khắc mấu chốt như này còn thất thần như thế. Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn quá nhiều cảm xúc va chạm vào hệ thần kinh của tôi, khiến não tôi chẳng còn không gian thừa mà phản ứng.

Có nháy mắt, tôi muốn cười lớn. Tôi rõ ràng biết, yêu sẽ khiến người ta mù quáng, khiến người ta bất chấp hậu quả thế nào. Tôi cũng thừa biết hiệu ứng cầu treo sẽ gây ảnh hưởng thế nào, nhưng tôi lại chưa bao giờ tượng tượng được nó sẽ xảy ra với chính mình, chung quy, tôi hiểu. Nó không những xảy ra, tôi cũng không hề có mong muốn kháng cự, mà e rằng tôi cũng chẳng có khả năng kháng cự. Cứ như đã vì nó mà chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi, cho dù chính bản thân tôi cũng chưa hay biết.

Lại nói, tôi buồn thương không thể tự kiềm chế được. Yêu không hề thuần nhiên tốt đẹp, bản thân nó đã dẫn dắt khổ đau rồi. Nhưng nếu như đau khổ cũng không phải đến từ tình yêu, vậy thì cũng chẳng có gì là cam chi phạm di*.

(*) Cam chi phạm di: không dịch được cụm này, đành để nguyên đó.

Tôi đoán, cho dù tôi đã thần nhiên tiếp nhận vận mệnh... vận mệnh cô độc cả đời của mình. Trong tiềm thức tôi vẫn luôn bí mật chờ đợi. Có lẽ không phải chuyện yêu đương này là sai trái, mà là đối tượng không đúng. Có lẽ tôi chỉ chưa gặp được đúng người, nếu như tôi gặp được người kia – bạn lữ linh hồn của mình, có lẽ thế giới sẽ bình tĩnh vô tay chúc mừng, cả nhà đều vui.

Thế nhưng mọi chuyện sẽ chẳng tốt đẹp thế đâu, vì dù tôi có phải lòng một người đặc biệt nhất trên thế gian này, tận thế vẫn sẽ ập đến.

“Ôi, Megan, tôi nói đúng chưa, cậu ấy sẽ tìm thấy chúng ta, rồi đến, đưa chúng ta về nhà.” Tôi lên cốt tinh thần, cười nói với cô gái bé nhỏ.

Sau đó, tôi quay lại, dùng hết toàn bộ dũng khí, nói với cậu: “Tôi thật sự yêu em chết mất.” Sau đó, không cho cậu cơ hội phản ứng. Lao nhanh ra ngoài. Tựa hồ như cơn mưa ào ào vừa vậy khốn tôi chỉ là trò thử thách xiu xiu, mà phía sau lưng lại có hồng thủy mãnh thú.

Chúng tôi đưa Megan về nhà, cô gái nhỏ nhấc một ngủ, mà hai chúng tôi lại yên ắng không lên lời. Tôi biết ngay sẽ thế này.

Máy dò tận thế phiên bản mới, có thể dò quét dấu hiệu yêu đương của những người xung quanh tôi, đêm nay nó vang lên vì tôi trước, nhưng chẳng hề vang lên vì cậu. Cậu không thích tôi.

Cậu làm Megan quên hai chúng tôi, đưa cô về tận trong nhà.

Lúc chỉ còn lại hai người chúng tôi, tôi không nhịn được mở miệng hỏi: “Bây giờ, làm sao đây?”

Sau đó, cậu nói với tôi: “Bây giờ, đến lượt anh.”

Nếu như tôi yêu, sẽ xảy ra cái gì?

Tận thế sẽ bùng xuống.

Giải quyết như thế nào đây?

Khởi động lại, khiến tình yêu chưa bao giờ xuất hiện, tôi sẽ lại chẳng yêu đương gì.

Nhưng nếu như khởi động lại không giải quyết được vấn đề thì sao? Tỷ như hiện tại, tôi yêu người này, vừa vận nằm trong phạm vi không thể khởi động lại, tôi, bởi vì che dấu bản thân quá lâu, không cách nào khác chế được tình cảm này. Bây giờ nên làm thế nào được đây?

Làm tôi quên.

Không, không, không cần.

Tôi chưa từng yêu cầu bất cứ việc gì.

Tôi không đồng ý làm như vậy.

Thế giới này rất hiếm khi làm tôi thất vọng, không phải vì nó hoàn mỹ nhường nào, hay vì tôi may mắn đến đâu. Chỉ là, tôi chẳng mong đợi gì cả. Tôi ổn với tất cả những gì mình có, chung cư nhỏ của tôi, mèo của tôi, phòng thí nghiệm của tôi, đám chuột bạch của tôi. Tôi không cần gì hơn nữa.

Tình yêu, vốn chỉ là khái niệm có cũng được không có cũng chẳng sao. Tôi đã từng nói, tôi chưa từng động tâm. Làm một thằng nghiện TV, không hề mong đợi gì ở tình yêu, đây không hề thông thường. Đặc biệt, tôi còn hơi có chút chủ nghĩa hoàn hảo. Thế nhưng thực sự, tôi chưa từng mong muốn có một mối tình, khi đó, thôi chỉ là không cần.

Nhưng cố tình, tôi bắt đầu cần nó. Điều này bắt đầu một chuỗi cảm xúc bí mật lại vô vọng, kia cũng chẳng sao, không chiếm được nó giống như trẻ con không chiếm được kẹo ngọt, ban đầu kế thừa từng kỳ vọng nhỏ của tôi đối với một kết cục tốt đẹp, chuyện này ổn, tôi chấp nhận được; nhưng mà nó lại từng ngày một âm thầm lớn lên, biến thành khát vọng cường liệt mà không cách nào khống chế được bây giờ. Lần đầu tôi muốn gì đó.

Thứ mà tôi muốn duy nhất hiện tại, lại là thứ mà tôi không bao giờ có được.

Mà hiện tại, ngay cả ký ức tôi cũng không thể giữ được.

Nhưng tôi không có lựa chọn khác, tôi bắt buộc phải buông bỏ. Bởi vì không phải tất cả các câu chuyện đều là về tôi, mà dù là những câu chuyện có liên quan đến tôi, cũng không thể chỉ có một mình tôi.

“Ta rất xin lỗi.” Cậu nhìn tôi, nhìn thẳng ánh mắt tôi. Mắt cậu thật sự màu xanh lục.

Vì sao phải xin lỗi đâu, vì không yêu tôi? Vì khiến tôi mất trí nhớ? Vì để tôi phải cô độc đến cuối đời? Hay vì tất cả những điều trên?

“Đây không phải lỗi của em.” Lần đầu tiên, những lời này là tôi nói với cậu.

Yên tĩnh lần nữa bao trùm giữa hai chúng tôi.

Yên tĩnh không phù hợp với tôi. “Thao tác cụ thể lần này như thế nào vậy? Tôi sẽ quên em sao?” Dưới giọng điệu bình tĩnh là nỗi lòng lo lắng bị che giấu của tôi.

“Không, ta không làm được, khi ký ức quá dài lâu, nhớ không? Ta chỉ cần làm anh quên khái niệm cảm xúc của anh với ta.” Hẳn không sử dụng từ đó... yêu, “Anh sẽ quên đi loại cảm xúc này, bỏ đi loại tình cảm này, mất đi lòng hiếu kỳ... chỉ với ta thôi.”

Chỉ với cậu, thực tàn nhẫn.

“Làm thế nào tôi có thể nhớ được nguyên nhân lần khởi động lại này? Nguyên nhân thật tôi đã quên mất rồi.”

“Anh sẽ cho rằng Megan phải lòng anh.”

“Vì sao không phải tôi phải lòng cô ấy, ý tôi là, như vậy sẽ tôn trọng cô ấy hơn một chút.”

“Ta biết.” Cậu nhìn tôi thật sâu một cái, “Ta không thể chế tạo ra cảm xúc.”

“Tôi hiểu rồi, làm chuyện em nên làm đi.” Tôi nhắm chặt hai mắt, mong muốn xua tan đi cặp mắt xanh kia trong đầu mình. Dùng hết phần dũng khí cuối cùng, cứ như đây là chuyện cuối cùng tôi làm trong cuộc đời.

Cậu chẳng làm gì cả, tôi mở to mắt.

“Hừm, không vội vàng như vậy, tôi còn phải làm một chút tính toán.” Nhìn thấy tôi mở mắt, cậu hình như có chút kích động cầm tay luống cuống, “Liên... vài tiếng nữa, trước mắt thế giới còn thực yên ổn.”

Có lẽ tôi còn có thể có thêm vài tiếng.

“Đủ xem một tập Du hành giữa các vì sao?”

“Đủ xem một tập du hành giữa các vì sao cùng với một bộ Star Wars.”

“Haha, không ai xem như thế! Em đang khơi mào một trận chiến.”

Tôi ôm tiểu thư Doolittle dựa sâu vào sô pha, hân an vị bên cạnh tôi, cùng tôi chen chúc trên ghế sô pha nhỏ nhỏ.

Cho dù đâu chỉ là vài tiếng cuối cùng, thì cũng là hạnh phúc gần nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra.

Thời điểm từng mảnh nhỏ ký ức một bỏ tôi mà đi, ý thức của tôi trôi nổi giữa sương mù. Tôi giữ chặt tay cậu, lúng búng miệng lưỡi hỏi: “Tên, tôi muốn biết tên em.”

“Alex, là Alex.”

Tôi gần như muốn bật cười, người thông minh nhất mà tôi quen biết, chuột nhỏ ngốc nghếch nhất mà tôi nuôi. Thế giới này xét đến cùng cũng coi như có chút buồn cười.

Nhưng tôi không cười, bởi vì tôi quên rồi.

Day 100.

(1): cho bạn nào ko biết hiệu ứng cầu treo

Atami: Chương này hơi buồn nhĩ.

134.

“Nếu anh có siêu năng, anh sẽ sử dụng thế nào?” Bạn cùng phòng siêu cấp, tự xưng đặc công thời không số 127 hỏi tôi một vấn đề như vậy.

“Trường hợp thông thường, chuyện đã xảy ra là không cần có ‘nếu như’.”

Mười phút trước, tôi phun sốt cà chua đầy một trần nhà (rất nhẹ nhàng phun), lúc chạy đi rửa tay thì vịn gấu cửa phòng vệ sinh, nếu như cảnh báo còn gõ chưa đủ vang thì, tôi tay không vịn gây vòi nước.

Cực kinh điển, giống như khởi đầu truyện Spider man.

Tất cả chuyện này đại khái vì hai tiếng trước, tôi bị bắt chuyện trong cửa hàng tạp hoá. Kiểu mới nha. Thế giới ơi là thế giới, luôn luôn vừa kinh điển lại không mất sáng tạo.

Nhưng tôi còn rất đặc ý nói, siêu năng nhàm chán nhất trên thế giới chính là siêu lực (siêu khoẻ ấy). Cho dù nó có bao nhiêu kinh điển đi chăng nữa.

Nếu như trong thế giới đột nhiên lòi ra hơn một nửa dân số đều có siêu năng, thì chúng ta còn cách tận thế bao xa?

Đáp án sẽ là: Rất gần, cực gần.

Nếu như cho tôi gợi ý gì trước khi tận thế, đó chính là một hành vi nhỏ nhặt không đáng kể rất có khả năng có liên hệ vi diệu với vạn vật, tỷ như tình yêu của tôi và tận thế, mỳ xào và tận thế, khủng long Velociraptor và tận thế. Điều này dẫn đến một vấn đề hiện tại, nếu như một thằng với suy nghĩ nguy hiểm có siêu năng, có lẽ giữa hắn và tận thế sẽ có quan hệ càng sâu sắc.

Bạn sẽ hỏi, Hừ! Nhân vật phản diện trong truyện tranh đều có siêu năng, thế sao thế giới trong truyện tranh không tận thế đâu?

Chuyện là như thế này, Đầu tiên, đó là truyện tranh, tiếp, nó lúc nào chẳng tận thế, chỉ là ko quay thành phim thôi.

Hơn nữa nơi này của chúng ta cũng không có liên minh chính nghĩa Avengers.

“Tôi chỉ không phải loại siêu năng một bàn tay nâng tủ lạnh, siêu năng của tôi chỉ tương đương với một quả boom hạt nhân thôi.” Cậu thoát nhìn như đang ghen cười, nhưng cậu một điểm cũng chẳng thêm giầu.

“Tôi ... không... không thế nào... Merlin áo thụng nhá...”

“Ta cho rằng có cụm từ còn hơn: Siêu nhân sịp đỏ.” Cậu ấy vậy mà lấy siêu anh hùng để chế nhạo tôi.

“Ý cậu nói bây giờ tôi sẽ sợ đá Krypton à?”

“Ta không hiểu anh đang nói gì.” Hoà nhau một ván, nhưng không hề có cảm giác thắng lợi, kẻ được coi là đối thủ không hề biết tôi đã thắng. Tôi thậm chí còn không có cơ hội để chêm vào câu phản kích hữu lực nhất của mình “Siêu nhân giờ không mặc sịp tam giác đỏ nữa rồi!”

Khi cậu lại tính toán trên máy tính, tôi liền ra đường đi bộ.

Sau khi chắc chắn được tận thế sẽ hnfg lâm, trước lúc hấn khởi động lại, thường sẽ là thời điểm tinh thần tôi trầm trọng nhất.

Tận đến, một ngày nọ, đại khái khoảng hơn sáu mươi ngày trước, tôi nhận ra, trong khoảng thời gian này tôi có thể làm một ít việc vốn không có cơ hội làm. Trong khoảng thời gian này thử một chút cũng không sao, dù gì cũng sẽ được khởi động lại.

Tôi điên cuồng vuốt ve đám chuột của mình một lần lại thêm một lần. (Sảng khoái)

Tôi mua một bộ đồ siêu nhân bó sát người. (Quyết định sai trái, vì tôi không có cơ bụng tám múi, hơn nữa dù mọi người sẽ không nhớ gì về tôi, tôi cũng không dám mặc ra ngoài đường.)

Tôi ăn một cốc kem cỡ lớn, thật sự là cái loại siêu cấp lớn. (Quyết định chính xác, ăn kem còn không cần chịu đựng buổi đầu.)

Tôi viết cho Stan Lee(1) một bức thư. (Chưa nhận được hồi âm đã bị khởi động lại, tôi tin ông ấy nhất định sẽ hồi âm.)

Thứ lỗi cho một thằng sinh hoạt nghèo nàn bản cùng sức tưởng tượng như tooi, nhưng tôi trước nay, trước nay đều chưa từng nghĩ đến, mình sẽ ngăn cản một nhân vật phản diện có siêu năng lực trên đường cái.

“Áo phong quần bò, đây chẳng phải phong cách ăn diện của một siêu anh hùng đâu.” Tên cướp ngân hàng bị tôi đè xuống đất trào phúng tôi. Điều này làm người ta cực kỳ khó chịu, bởi vì hấn mặc một bộ đồ bó màu bạc chói mù mắt người bên cạnh, đeo mặt nạ bạc chói mù mắt, hơn nữa siêu năng của hấn còn là phát sáng.

“Đây chính là nhục mạ với superman. Huống hồ tôi cũng có bảo mình là siêu anh hùng đâu.”

“Đó chính là lý do người đó được gọi là superman.”

Tôi thật sự, thật sự rất muốn đâm vào cái bản mặt dưới mặt nạ bạc lấp lánh của hấn, nhưng đây không phải cách làm việc của tôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, khi bạn cùng phòng của tôi tìm đến, tôi đương dè ngài cướp bóc xuống đất, giảng giải tường tận cho hấn vì sao Superman là siêu anh hùng thành thực đến mức nào.

“Cho nên, hiện tại có thể khởi động lại rồi à?” Chúng tôi rời khỏi đường phố đang dần dần trở nên hỗn loạn, về căn hộ nhỏ của tôi.

“Hử?” Cậu hình như hơi sững sờ, chuyện này không hề bình thường chút nào, “Ừ.”

“Sao thế? Có vấn đề gì à? Nếu chúng ta không nhanh lên một chút, thế giới lại huỷ diệt bây giờ.”

“Không có. Không có vấn đề gì cả.” Cậu hồi phục tinh thần.

“Cuối cùng là sao thế?”

“Nếu như ta khởi động lại, anh sẽ không còn siêu năng lực.”

“Không cần, nếu cậu khởi động lại, tôi còn cần siêu năng lực làm gì đâu? Nếu cậu không khởi động lại, tôi và thế giới sẽ cùng nhau nổ tung.”

Có một siêu năng lực, có lẽ đã từng là giấc mộng của tôi, thế nhưng đó đều là mộng tưởng của mười lăm năm về trước. Thú thực, hiện giờ đối với việc mình có được năng lực siêu nhiên vẫn còn cảm thấy như nằm

mơ, nhưng tôi lại có thể rất nhẹ nhàng chấp nhận chuyện mất đi siêu năng lực này. (Chung quy là do không đủ ngẫu.)

“Không, anh sẽ không chết, đây mới là vấn đề mấu chốt. Anh sẽ không chết, bây giờ đại đa số người sở hữu siêu năng lực cũng sẽ không chết. Nói cách khác có 57% người có thể sống sót qua tận thế. Trước mắt đây chính là khả năng tốt nhất trong các khả năng. Anh có thể sống sót, hơn nữa anh cũng có thể tự do yêu đương. Thậm chí, ta có thể nói, tất cả về sau, nhân loại có thể nhận được tiến bộ cực lớn.” Cậu nhìn tôi, có một điểm bi thương.

“Không, đây không phải điều tốt nhất. Có 43% người phải chết. Nếu như tôi không yêu đương, mọi người sẽ đều yên ổn.”

“Ta biết anh sẽ suy nghĩ như vậy, cho nên ta mới nói: Không có vấn đề gì.”

“Suy cho cùng, đây cũng không phải quyết định của chúng ta. 43% người kia, là người nhà, người yêu, bạn bè, của người khác. Với những người khác đó mà nói, họ rất quan trọng. Tuy rằng ngài Spock có nói: Mọi người cần vì một vài người. Nhưng điều này cần xây dựng trên sự tự nguyện hi sinh của một vài người kia, không phải vậy sao? Cho nên, đây không phải do chúng ta quyết định.”

“Hoặc vì một người.”

“Cậu nói gì?” Tôi biết cậu đang nói gì. Đây là nửa câu sau hạm trưởng Kirk nói tiếp của ngài Spock. Mọi người cần vì một ít người, hoặc vì một người. Tôi chỉ không nghĩ đến, cậu có thể trích dẫn một câu trong “Du hành giữa các vì sao”.

“Anh tự nguyện hi sinh mong ước của mình.”

“À không, chuyện này hoàn toàn không tương tự, so sánh với toàn thể giới, tình yêu sinh hoạt của tôi nhỏ nhất không đáng kể tới, chứ đừng nói tới là hi sinh. Huống hồ tận thế, tôi cũng sẽ chết.

“Nhưng lần này anh sẽ không.” Cậu nhìn tôi, trong đáy mắt có một loại đấu tranh vô vọng, cậu biết rõ mình vô đạo lý, lại vẫn muốn làm những giây giữa vô vị.

Tại sao tôi chưa từng nhận ra, mắt của cậu màu xanh lục.

Day 134.

(1) Stan Lee: có tên khai sinh Stanley Martin Lieber, vừa là nhà văn, họa sĩ, chủ bút, chỉ đạo sản xuất, dẫn chương trình, diễn viên và cũng đồng thời là chủ tịch hội đồng quản trị của Marvel Comics (Có wiki tiếng Việt, mọi người có thể tìm hiểu thêm nhé)

6. Chương 6: Day 217 + 65 + 230 + 231

Editor: Atami Kobayashi (Atami.K)

Beta:...

217.

Về sinh hoạt của tôi, có rất nhiều sự việc không theo logic. Tôi đã học xong khả năng thần nhiên tiếp nhận hiện thực.

Cho nên tôi thần theo sinh hoạt “theo kế hoạch”, đề ngừa cơ hội phát triển bất cứ một mối quan hệ lãng mạn nào.

Hôm nay, tôi làm vỡ kế hoạch.

Lúc tôi sắp tan ca, nghe thấy hai đồng nghiệp đang thảo luận về một tiệm bánh ngọt mới mở ở công viên dưới lầu.

“Ngon đến mức phát khóc ấy.” Nguyên thoại của các quý cô.

Tôi không phải người thích ăn bánh ngọt, nhưng bạn cùng phòng của tôi thì phải. Tôi hiểu rất ít về cậu, nhưng chuyện này thì quá rõ, cậu gần như chẳng ăn gì ngoài bánh ngọt.

Nói cũng rất kỳ quá, tôi quen biết cậu hơn hai trăm ngày, tuy rằng lịch tường còn chưa từng lật một tờ nào, nhưng ký ức cũng là hơn hai trăm ngày thật sự. Tôi lại như cũ cơ hồ hoàn toàn chẳng biết gì về người này cả.

Trừ những đặc điểm bên ngoài này đó, trong mắt tôi cậu giống một bóng hình mung lung, cứ như cách một tầng thủy tinh mờ, chẳng thể xem rõ cái gì.

Thôi, cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng. Cậu là đặc công thời không cơ mà, không giải thích nổi cũng là bình thường.

Tôi không biết vì sao mình vừa tan ca lập tức đi xuống công viên. Ý tôi là, tôi biết mình muốn đi mua bánh ngọt, thế nhưng vì sao tôi lại muốn mua bánh ngọt?

A, đúng rồi. Bạn cùng phòng của tôi hình như gần đây tâm trạng không tốt, tôi nghĩ rằng một chiếc bánh ngọt “ngon đến mức phát khóc” có thể giúp cậu một chút đi.

Vì sao tâm trạng của cậu lại không tốt?

Thời gian gần đây, tôi cảm thấy lực chú ý của mình không tốt lắm, thường không thể chuyên tâm tự hỏi được. Có thể tất cả những sự việc gần đây cũng khiến tôi bị áp lực một chút đi, cái gì lặp đi lặp lại vài lần đều rất không thú vị.

Xảy ra một chuyện trong công viên, đại để có thể khái quát là, thế giới lại nghênh đón tận thế một lần nữa.

Tôi giúp một bé trai bắt lại quả bóng bay, tận thế. Có lẽ dù cho có lặp lại bao nhiêu lần, tôi vẫn sẽ bắt lấy quả bóng bay kia. Tôi chỉ là không thể nhìn trẻ con khóc, mà lại đứng yên không làm gì.

Nhưng tôi vẫn rất áy náy, ngay cả việc mua một miếng bánh ngọt như vậy thôi tôi cũng chẳng thể làm tốt nổi.

Day 217.

65.

Bạn cùng phòng của tôi rất thú vị, phi thường phi thường thú vị.

Cậu quả thực chính là tia sáng giữa sinh hoạt nhàm chán của tôi.

Tôi không chắc trước kia cậu đã từng trải qua loại sinh hoạt này chưa, dù sao phỏng chừng cũng không phải sinh hoạt của người địa cầu.

Đầu tiên, trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy cậu ngủ. Ý tôi là, lúc tôi chuẩn bị ngủ, cậu sẽ thập phần tri kỷ rời khỏi ghế sofa. Lúc tôi dậy, cậu chắc chắn đã y phục chỉnh tề đứng cạnh ghế sofa đợi tôi thức dậy, ngày nào cũng vậy, dù là tôi thức dậy lúc năm giờ hay là tám giờ, tôi cũng không thể biết được cậu tỉnh giấc lúc nào, tôi cũng chẳng biết rốt cục cậu có có ngủ hay không, tôi thậm chí chưa từng gặp cậu buồn ngủ bao giờ. Tôi cực kỳ tôn trọng riêng tư của cậu, nên sau khi cậu dùng phòng ngủ của tôi, tôi không vào phòng ngủ của mình lần nào nữa. Cho nên, vấn đề giấc ngủ của cậu đến bây giờ vẫn là câu đố chưa giải.

Tiếp theo, cậu gần như chỉ ăn bánh ngọt. Tôi rất lo lắng cậu sống sót thế nào, thế những ngấm lại cậu có khả năng có thể không cần ngủ, vậy thì vấn đề cậu có cần ăn cơm không cũng là vấn đề chờ bàn bạc.

Cậu ăn mặc, rất có gu, giống người Anh.

Nhưng này đó đều không phải phần thú vị.

Giữa cậu và mèo của tôi có một loại hữu nghị quỷ dị với nhau.

Đầu tiên, bọn họ cãi nhau. Mâu thuẫn chủ yếu là: ai có quyền được chiếm lĩnh bên phải sofa.

Có một ngày, lúc tôi về đến nhà, phát hiện hai bọn họ đang cãi nhau.

“Đi xuống.”

“Meo.”

“Đây là chỗ của ta.”

“Meo?” Tôi cảm thấy tiểu thư Doolittle đang khinh miệt.

Mèo của tôi nghe hiểu tiếng người, bạn cùng phòng của tôi, nghe hiểu tiếng mèo, cũng có thể ban đầu bọn họ vốn là cùng một loài.

Thế nhưng lúc tôi ở nhà, bọn họ lại chẳng có mâu thuẫn. tiểu thư Doolittle thích đùi của tôi. Cái này khiến mâu thuẫn duy nhất trong tình hữu nghị của họ tiêu biến.

Hai bọn họ làm tôi rất ghen tị.

Tiểu thư Doolittle thế nhưng để cậu gọi nàng là Eliza, ông trời của tôi ơi, đến tôi cũng chẳng được gọi nàng như thế.

Hơn nữa giữa hai người bọn họ còn có một loại đồng minh quỷ dị.

Khi tôi đang chọn chương trình TV buổi tối:

“Không bằng hôm nay xem “Đom đóm” nhỉ.”

Đồng thời bị bạn cùng phòng không trả tiền thuê nhà và con mèo mình toàn tâm toàn ý nuôi lớn quăng cho một ánh mắt trào phúng.

“Ách... Vậy thì xem “Sát thủ cánh bạc” đi.”

Đồng thời bị bạn cùng phòng không trả tiền thuê nhà và con mèo mình toàn tâm toàn ý nuôi lớn ban cho một ánh mắt “Thế này còn tạm được”.

Tôi bây giờ học được kinh nghiệm đem chương trình mình thực sự muốn xem để nói ở phía sau.

Trời biết tiểu thư Doolittle chỉ là ghé trên đùi tôi ngủ, mà cậu chỉ ngồi cạnh tôi gõ máy tính, xem TV chân chính chỉ có một mình tôi. Tôi người duy nhất kiếm tiền nuôi gia đình thế nhưng không hề có địa vị trong nhà.

Khi tôi đang cuộn trên sofa ôm mèo xem TV, tôi sẽ kéo rèm, tắt đèn. Thế giới bên ngoài chung cư này chẳng có quan hệ gì với tôi. Chỉ có tiếng TV, tiếng ngáy thoải mái nho nhỏ của tiểu thư Doolittle, tiếng cậu gõ bàn phím. Hết thấy đều yên ổn như vậy, tôi gần như quên mất điểm mâu thuẫn nhỏ chưa giải quyết xong giữa mình và thế giới.

Tôi nói là, gần như.

Day 65.

Atami: một ngày âm áp ngọt ngào nhỉ, các bác có đoán được chuyện gì sẽ xảy ra trong vài ngày tới không?

230.

Khi thiên thạch rơi xuống mặt đất, xung quanh đều là lửa cháy, là tử vong, là sợ hãi.

Nhưng tôi chỉ nghe được, tiếng trẻ nhỏ đang khóc.

Day 230.

231.

“Tất cả đều là lỗi của tôi.”

“Trước giờ đều không phải lỗi của anh.”

Đã từng, tôi cũng tin như vậy. Bởi vì tôi thực sự không làm bất cứ việc sai trái gì về mặt đạo đức. Thế nhưng hậu quả hỏng bét luôn là một lần lại một lần xảy đến, từ xác suất mà nói, đây chính là lỗi của tôi.

“Có lẽ tôi nên làm một tên khốn nạn, như vậy ai cũng sẽ không thích tôi.”

“Đừng, đừng như vậy.”

“Có lẽ như vậy vẫn chưa đủ, tôi không nên rời khỏi chung cư, không nên gặp người khác. Đúng, có lẽ tôi nên dùng thiết bị xoá trí nhớ của cậu, làm mọi người đều quên tôi. Có lẽ chỉ có như vậy...”

Tôi rất uể oải, luôn chỉ lo cúi đầu, nói ra toàn những lời hồng bét. Tận đến khi tôi ngẩng đầu, mới phát hiện sắc mặt cậu tái nhợt thế nào, khoé mắt đều tràn ra bi thương. Lại làm tổn thương nhiều thêm một người, đây là việc tôi không muốn làm nhất vào thời khắc này.

“Rất xin lỗi, tôi rất xin lỗi. Tôi...”

“Không... Không phải xin lỗi.”

Khi ta hỏi về tương lai của chính mình, ta nhận được đáp án như thế nào? Chúng ta né tránh đau khổ, kẻ cặn hạnh phúc. Thế nhưng hạnh phúc có bao nhiêu phần là thuộc về riêng ta.

Trước khi tất cả xảy ra, có một khoảng thời gian rất dài, tôi cảm thấy có khi tôi không thể nào tìm đến được một nửa kia thực sự của đời mình, vì, tôi vẫn luôn một mình. Tôi không cảm thấy khổ sở gì cả, một mình tôi vẫn cảm thấy đủ vui vẻ.

Đến khi tôi muốn được yêu, tôi phát hiện ra chính mình và tình yêu cách nhau cả một thế giới, chẳng sao, tôi cam nguyện buông bỏ. Bởi vì, tôi đã từng một mình vẫn có thể hạnh phúc, tương lai tôi cũng có thể.

Tôi cảm thấy đó là lối thoát chúng ta có thể tìm thấy, lối thoát đó thông tới cầu độc mộc phần đời còn lại của tôi.

Nhưng hiện tại tôi hoài nghi chuyện này sẽ vĩnh viễn không thể có ngày kết thúc, chỉ cần tôi vẫn còn gặp mặt người khác, sống cùng người khác, tôi sẽ không có khả năng được yên bình.

Nhưng này còn chưa đủ làm tôi khổ sở, tôi lại đem phần khổ sở này áp cho người khác.

“Tôi, tôi chỉ đang nói đùa, ai nha. Cậu xem, tôi có thể giống cậu, làm đặc công thời không ngẫu bá, liên tính người khác không nhớ rõ tôi, cũng có cậu nhớ rõ tôi nha, hơn nữa làm đặc công thời không ngẫu bao nhiêu a!” Đây quả thực là lời chữa cháy tồi nhất có thể tưởng tượng ra.

“Không, em không thể để anh làm thế, đó là gạt bỏ anh. Bọn em không làm chuyện như vậy.”

Cậu chăm chú nhìn sâu tôi, nói với tôi: “Em sẽ giải quyết tất cả, tất cả đều sẽ ổn.” Sau đó xoay người vào phòng ngủ.

Bi thương quá tải của cậu như điểm một cò súng, áp chế khổ sở của tôi, ngược lại khơi dậy hiều kỳ của tôi.

Vì sao? Vì sao cậu lại khổ sở vì tôi như vậy? Vì sao cậu lại để ý cảm nhận của tôi như vậy?

Vì sao tôi lại không?

Không, tôi có.

Day 231.

7. Chương 7: Day 68 + 69

Editor: Atami.K

Beta:...

68.

Thời điểm chuyện này xảy ra, là một tối của phim điện ảnh thông thường.

Có gì không chuẩn đâu? Sự việc mang tính định mệnh phần lớn đều xảy ra vào những thời khắc hết ức bình thường.

Hôm nay, giống như những ngày từ rất lâu về trước tới nay, là tối của phim điện ảnh(*).

Tôi chọn “Cỗ máy thời gian -Bồn tắm nước nóng” để giải trí cho mình, ý tôi là, để cho bạn cùng phòng của tôi thưởng thức.

Đúng vậy, tôi biết khiếu hài hước của mình hổng be bét.

Nhưng mà, đó là bồn tắm nước nóng nha! Tôi khẩn cấp muốn nhìn biểu tình khó chịu trên mặt bạn cùng phòng rồi đây.

Khi tôi quay đầu, tôi phát hiện ra một vấn đề...

Ghế sofa của mình kỳ thực phi thường phi thường nhỏ.

Đây không phải toàn bộ vấn đề.

Bạn cùng phòng của tôi, cậu ấy có một đôi mắt màu xanh lục. Ngày nào cậu cũng đeo cái kính đen kia, cách một tầng thủy tinh, tôi gần như chưa từng có cơ hội chân chính nhìn thẳng ánh mắt cậu. Tuy rằng nói từ cách ăn mặc của cậu có thể phỏng đoán ngay cái kính kia cũng là hàng triển lãm thanh lịch. Nhưng nó đôi mắt bị nó che đây này, còn thanh lịch hơn nhiều.

Cậu có một đôi mắt trầm tĩnh, chò dù chúng nó mang màu xanh lục hoạt bát nhất trên đời, cho dù chủ nhân của chúng nó hình như chẳng hài lòng với bất cứ chuyện gì, nhưng chúng lại rất trầm tĩnh.

Trên mặt cậu có một ít tàn nhang nho nhỏ, không quá rõ rệt, đến lúc này tôi mới phát hiện. Đồng thời còn có, ngũ quan của cậu tựa hồ đều mang theo sắc thái trẻ con chưa thoát hết. Mà tóc xoăn bình thường vẫn chỉnh tề của cậu, ngổ lêu trên sô pha, cũng trở nên rối tung rối mù.

Nếu không để ý nghề nghiệp kỳ lạ của cậu, quần áo bó buộc đóng gói kèm biểu tình thường xuyên bất mãn, bỏ đi tất cả, cậu hình như chỉ là một thanh niên trẻ tuổi chưa thoát hết tính trẻ con, có khuôn mặt chưa đủ phong sương và đôi mắt trầm tĩnh không gợn sóng.

Một khi bóc đi mặt bề ngoài kia, cậu lại sở hữu một linh hồn như thế nào đây?

Cậu sẽ phản ứng với mỗi câu chuyện cười dở toẹt của tôi, cậu sẽ tại mỗi thời khắc tôi thống khổ nhất như chúa cứu thế xuất hiện, cậu sẽ chôn trên sô pha nhỏ bé của tôi cùng tôi xem một vài tiết mục cậu chẳng hề hứng thú.

Dưới biểu tình và ngôn từ tựa như trào phúng kia, cậu lại dành cho tôi kiên nhẫn nhiều nhất có thể.

Cậu nói với tôi: “Đây không phải lỗi của anh.”

Cậu có một linh hồn dịu dàng.

Có lẽ càng đẹp hơn, bởi vì khi bỏ đi vô tận hiếu kỳ của tôi với cậu, tôi vẫn biết rất ít về cậu. Mà mọi người tồn tại trên thế giới này, hoàn toàn chẳng biết gì về sự tồn tại của cậu cả. Không ai biết, trên đời này còn có một tâm hồn như vậy.

Cậu có một linh hồn cô độc.

Mà thời khắc này, chủ nhân của linh hồn này lại cách tôi gần đến vậy. Bả vai cậu gắt gao dựa vào bả vai tôi, tôi có thể tinh tường nhìn thấy cái bóng sẫm màu của hàng mi trải xuống khi cậu chớp mắt. Lúc cậu nhận ra được tôi đang quan sát mình, cậu cũng quay đầu lại nhìn tôi.

Chúng tôi đối diện khiến tim tôi đập gia tốc, âm thanh đoạn bối cảnh mờ lung trong TV hoàn toàn tiêu biến, chỉ còn lại tiếng vang của máu trong mạch máu nhảy lên, vang lớn.

Cậu máy máy miệng, hình như muốn nói điều gì, lại không thốt ra khỏi miệng. Cậu chỉ là nghiêng nghiêng về phía tôi.

Tôi hôn cậu.

...

Cái hôn này phải hình dung thế nào đây?

Nó giống như cái ôm hôn ngây thơ giữa nam chính và nữ chính trong phần kết của bộ phim hoạt hình anime.

Nó duy trì cũng không lâu, nhưng tôi lại cảm thấy nếu lâu một chút trái tim tôi sẽ phải nhảy ra khỏi lồng ngực mình.

“Tôi nghĩ tôi yêu phải em rồi.” Khi môi chúng tôi tách ra, tôi nhìn thẳng cặp mắt xanh kia, nói với chủ nhân của bọn chúng.

“Được rồi, ta không thể nói là ta cũng vậy,” trái tim của tôi loảng xoảng một chút, thật sự, ta đều nghe thấy tiếng “loảng xoảng”, “Tự thấy *em* không phải một tên tự kỷ, hơn nữa người *em* yêu là *anh*.”

“Có ai từng nói với em chưa, em thật sự rất đáng ghét.”

“Anh nói có tính không.”

Cậu lại đổ lên trên tôi, tôi tưởng cậu muốn hôn tôi, tôi gần như muốn nhắm mắt lại. Cậu lại nói: “Anh không biết, em thích đôi mắt nâu của anh đến nhường nào đâu, nhan sắc ảm áp như vậy.”

Quá gần, tôi cơ hồ muốn ngã vào đáy mắt người đối diện.

Thế nhưng, từ từ, chúng tôi hình như là còn có một vấn đề rất lớn đang chờ.

“Khoan đã, từ từ, chúng ta mà yêu đương, thế giới có thể bị...”

“Em không biết. Xét về mặt lý thuyết, em không phải nhân loại.”

Cái gì???

“Nhưng em nói với anh...”

“Em nói em đến từ trái đất, không có nghĩa là em là người trái đất.”

“Em lừa anh.”

“Ta ám chỉ người rồi.” Cậu vậy mà lại đi trích dân “Du hành giữa các vì sao”, thật đáng ghét!

Lúc này, tôi mới ý thức đến trọng điểm của tôi hoàn toàn nằm sai chỗ.

“Ý em nói là, rất có khả năng anh và em cùng một chỗ, thế giới cũng sẽ không tận thế.”

“Có loại khả năng này.”

Cho nên, tôi lại hôn cậu.

Lý trí tôi nhớ rõ nên làm thế nào. Thực có khả năng thế giới yêu tôi yêu đến mạng cũng không cần, cho dù tôi và một trái dâu tây yêu nhau nó cũng muốn chơi trò tự sát. Nhưng thời khắc này tôi bị vui sướng chiếm lĩnh toàn thân, hoàn toàn không nguyện muốn bận tâm về lý trí. Có một khắc bạn nhận ra, người bạn yêu cũng yêu bạn, hơn nữa hai người còn hôn môi, hai lần, trời ơi, thời khắc này còn có thể hoàn mỹ hơn nổi nữa sao?

Không thể hoàn mỹ hơn nữa, bởi vì, hai chúng tôi đều chưa từng yêu đương, cho nên chúng tôi đều không biết hiện tại phải làm gì.

“Phim còn chưa hết, chúng ta tiếp tục xem đi.”

“Thú thực, bồn tắm nước nóng, em thà xem cái buồng điện thoại màu xanh da trời kia còn hơn, ít nhất trông nó còn dễ nhìn.” Cậu lại thế rồi, tuy rằng rất đáng yêu.

“Anh không cảm thấy hai người vừa hôn môi xong sẽ nói loại lời thoại này.”

Cậu như là bị ghen một chút, trên mặt hiện lên chút tầng đờ ửng mông manh.

Tôi sợ cậu thật sự giận, liền lập tức chuyển dời đề tài: “Vậy em nói anh nghe một chút về công việc của bọn em a.” Tôi trước kia hầu như chưa bao giờ hỏi về vấn đề này.

“Àn.” Sau đó cậu kể cho tôi nghe một câu chuyện cũ thần kỳ rất dài lại rất cô độc.

Chúng tôi đều không hề nhắc tới chuyện kia ... cái kết của thế giới liệu có thể buông xuống hay không.

Có lẽ do may mắn, hoặc do chúng tôi đều không muốn phá hỏng thời khắc này.

Day 68.

Atami: Một ngày vừa ngọt ngào, vừa hơi buồn nhỉ?

69.

Cố gắng không quan tâm không thể thay đổi kết cục của bất cứ sự việc nào, bất luận cố gắng đến cỡ nào.

Cho nên chúng tôi không thể không đối mặt một sự thật, chính là tình yêu của chúng tôi vẫn có thể làm thế giới huỷ diệt.

Toàn thế giới đều trở nên lạnh lẽo.

Tuy rằng cảnh tuyết rất có không khí lãng mạn, nhưng nó không cách nào làm rạng rỡ tình yêu. Đầu tiên, nó là một hồi thiên tai sẽ hại chết mọi người, cấp đông trái đất thành trái băng lớn, tiếp theo, quên đi cái ý tưởng lãng mạn, nó lại là một bằng chứng sự thật còn ảm đạm gấp nhiều lần màu sắc của mình... Đoạn tình yêu này không thể không chấm dứt.

Tiếp nhận sự thật rất khó sao? Không hề, gần bảy mươi ngày kiến thiết tâm lý có lẽ đều vì ngày hôm nay.

Chúng tôi cuộn trên ghế sofa cả một đêm, xem hết hoàn chỉnh một bộ phim về vượt thời không, nắm tay nhau đến tận khi cánh tay tê rần, cậu chỉ cần phát biểu bất cứ một bình luận trào phúng lại đáng yêu nào tôi liền hôn hai má cậu, tôi âm thầm ý đồ hôn lên mỗi khoả tàn nhang trên gò má cậu. Đến khi chúng tôi phát hiện hừng đông thật dọa người, dưới lầu một mảnh tuyết trắng mờ mịt, tôi đương hạnh phúc đến không thể tự kiềm chế được.

Sau đó thì sao? Tôi cảm thấy tuy mình còn ở trong nhà, bên cạnh có bạn trai ấm áp, nhưng linh hồn tôi đã bị ném ra ngoài cửa, phủ kín một vốc lại một vốc tuyết, làm thành một người tuyết bi thương

Ai cũng không được, kể cả cậu cũng không được, tôi chỉ có thể một mình.

“Khởi động lại cũng chẳng thể thay đổi được gì. Cho dù khởi động lại vẫn sẽ gây ra tận thế.” Lời cậu nghe bình tĩnh mà lại tuyệt vọng, “Có lẽ, có lẽ em chỉ có thể xin về hưu thôi.”

Làm đặc công thời không là như thế nào đâu? Em từ nhỏ tồn tại chính vì phần công việc này, em không có gia đình, không có bằng hữu, không có mối liên hệ nào, cứu vớt sinh mạng, cứu vớt thế giới, chỉ là chẳng có gì thuộc về chính mình. Cậu không phải đặc công thời không duy nhất, những đặc công thời không trước đó vì nhiều loại nguyên nhân mà rời khỏi cương vị, bọn họ có một cơ hội có thể thực hiện một nguyện vọng... một nguyện vọng khi về hưu.

Nhưng là, sau khi về hưu họ sẽ đi đâu? “Em không biết.” Cậu cau mày nói với tôi như vậy.

Nếu như công việc chính là sinh mệnh của em, như vậy về hưu xong sẽ như thế nào đây?

“Không, không được, tuyệt đối không được.”

“Có lẽ đây chính là thời không của em. Chúng ta không có biện pháp nào khác.”

“Không được, nếu như em...” Tôi không nói nên lời từ kia, từ được tạo thành từ lưỡi hái và mũ trùm đầu, một từ đáng sợ, “... biến mất thì làm sao được.”

“Vì anh, không sao cả. Anh sẽ nhớ rõ em mà không đúng sao?”

“Không, chuyện đó không giống như vậy.”

Tôi nhìn cậu, những tàn nhan thật nhỏ bé cùng cặp mắt sáng rõ kia, sự vật xinh đẹp nhất tôi từng sở hữu. Tôi đột nhiên nhớ tới, lối thoát. Có lẽ tôi vốn không có cơ hội hôn lên mỗi tàn nhang của cậu.

“Khiến anh quên đi ngày hôm qua, cả hôm nay nữa, quên rằng đã yêu phải em. Chúng ta tiếp tục tất cả chuyện này, tìm kiếm một lối thoát.” Ý tưởng này hình thành nhanh chóng đến nỗi như nổ tung, lại mãnh liệt, nhưng thoát khỏi miệng lại gian nan như vậy.

Cảm giác này như là tôi phản bội người tôi yêu thương.

“Em đáp ứng anh, đừng hứa bất kỳ nguyện vọng về gì cả. Em cam đoan đi.”

“Em cam đoan.”

Cậu đáp ứng thật sự rất nhanh rất dứt khoát, tôi hi vọng tôi có thể tin tưởng cậu. Nhưng sự thật là tôi căn bản sẽ không nhớ được cam đoan này, khiến tôi lại không cách nào hoàn toàn yên tâm. Tôi chỉ có thể nhìn cậu thật sâu thật sâu thật sâu thật sâu, tựa như đây chính là lần cuối cùng tôi có cơ hội được gặp cậu.

“Mai gặp, Alex.”

“Mai gặp, Henri.”

“Anh yêu em.”

“Được rồi, em không thể nói là em cũng yêu em, bởi em yêu anh.”

Alex... lúc này là nói tiểu gia hoả trắng trắng trong phòng thí nghiệm kia... cực kỳ không am hiểu đi mê cung. Giống như nó mỗi ngày đều sẽ quên mất mê cung mà mình vẫn đi hết mỗi ngày.

Thế nhưng cuối cùng, nó nhất định đi đến điểm cuối, vui vẻ ôm khối phomai cần, chỉ là chậm hơn một chút so với Dean thông minh.

Tuy rằng nó chẳng nhớ rõ bất cứ cái gì, nhưng nó vẫn sẽ đến được nơi.

Day 69.

8. Chương 8: Day + Bonus 231

Editor: Atami.K

Beta:...

213.

Tôi nhận ra ký ức của mình không hoàn chỉnh.

Nhưng tôi nhớ ra tình huống lần đầu tiên yêu phải cậu.

Rất kỳ quái lúc trước tôi hoàn toàn không thể nhớ được chuyện xảy ra trong hai ngày đó lại không hề có bất cứ hoài nghi gì. Tựa như khi con người ta nằm mơ vậy, bất luận cảnh tượng ma quái kinh dị cỡ nào chính mình cũng sẽ không hoài nghi, cũng chưa từng hỏi nguyên nhân, trước nay tôi đều không để ý xem hai ngày đó mình đã làm gì.

Tôi không thể nhớ nổi, bởi chính xác vấn đề không phải là tôi đã làm gì trong hai ngày đó, mà chính xác vấn đề là: Vì sao tôi lại không quan tâm đến bạn cùng phòng của mình. Bạn cùng phòng nhạy bén, ôn nhu của tôi. Chính xác vấn đề chiếm được đáp án chính xác.

Tôi quan tâm cậu, tôi thích cậu, tôi yêu cậu. Chỉ là bị buộc quên đi.

Tôi nhớ được ngày thứ 70, buổi sáng ngày mùng một tháng ba, khi tôi tỉnh lại, tự dưng cảm thấy phiền muộn và bị thương, hiện tại xem ra, cũng không phải tình cảm tự dưng xúc động, mà là dư chấn lưu lại.

Hiện tại tôi có một vấn đề phức tạp. Không, không phải tình yêu, tôi đã vượt qua cửa đó rồi, thậm chí có thể đã qua cửa đó vài lần, tuy rằng tôi chỉ nhớ lại một lần, nhưng không thay đổi được tôi yêu cậu.

Vấn đề của tôi là, vì sao cậu yêu tôi lại không giống người khác yêu tôi dẫn đến thế giới hủy diệt?

Cậu làm chính mình mất trí nhớ sao?

Hay là, người khác yêu tôi sẽ tận thế vốn là giả, cậu lừa tôi?

Hay là, cậu kỳ thực, không hề yêu tôi?

Trong trí nhớ của tôi, ánh mắt cậu nhìn tôi, trong cặp tình thể màu xanh mỵ lệ kia chỉ có bóng hình phản chiếu của tôi, tôi muốn tôi nguyện ý toàn tâm toàn ý tin tưởng tình yêu của cậu. Còn đáp án, dù là cậu tự làm chính mình mất trí nhớ hay là lừa gạt tôi, tôi cũng đều không thể bình tĩnh tiếp nhận.

Có lẽ vấn đề này tôi trước chưa thể hỏi được, nhưng dù sao tôi cũng phải nói cho cậu rõ một vấn đề, tôi đã khôi phục ký ức, tận thế sắp hàng lâm. Cho nên tôi phòng đủ dũng khí gõ vang cửa phòng ngủ của mình.

“Alex... Hừm... Anh có chuyện phải nói với em, về... hừm... tận thế... Ý anh là... anh...” Tôi không biết nên nói điều gì, đối mặt với một cánh cửa nói hình như anh nhớ ra Anh yêu em?

Không có phản ứng.

“Em sẽ giải quyết tất cả, tất cả đều sẽ ổn.” Tôi nhớ đến câu nói cuối cùng cậu nói với mình.

Không...

“Có lẽ, có lẽ em chỉ có thể xin về hưu thôi.”

Không không không... Cậu hứa với tôi rồi.

Tôi giật cửa ra, nhìn thấy cậu đang ngồi quay lưng lại với tôi trên giường, khiến người ta khuây khoả lại an tâm. “Xin lỗi, anh tự tiện vào, anh tưởng...”

Mà khi tôi đi đến trước mặt cậu, tôi lại bắt đầu khủng hoảng.

Cậu thoát nhìn bình tĩnh mà lại tuyệt vọng, tôi biết loại biểu tình bình tĩnh lại tuyệt vọng này, tôi nhớ rõ.

“Em hứa với anh rồi.”

“Em chỉ muốn anh vui vẻ.”

Xung quanh chúng tôi, thế giới này đang dần dần biến mất, quy về hư vô.

Chúng tôi ở giữa mắt bão, thế giới bắt đầu từ nơi này dần dần sụp đổ, chúng tôi chỉ có giây phút yên tĩnh ngắn ngủi này, tất cả đều sụp đổ, sau đó lại một lần nữa bắt đầu. Sau đó thì sao? Tôi làm sao có thể vui về đây?

Yên tĩnh ngắn ngủi dường như dài hơn bởi một nụ hôn, nụ hôn cuối cùng.

Thời gian xác định: Ngày mùng một tháng ba.

Thời điểm bắt đầu một ngày mới lần này, tôi hoàn toàn không nhận ra nó chính là ngày trọng yếu nhất trong sinh mệnh mình.

Khi tôi đang tay trái cầm cà phê, tay phải cầm một bó hoa hồng, đi về hướng ga tàu điện ngầm cũng chưa hề nhận ra

Tôi ở trạm mở cửa ga tàu điện ngầm bị một người đụng đầy một còi lòng, hoa rơi xuống đất, cà phê vấy đầy người cậu.

Thú thực, tôi thấy rõ ràng là cậu đụng tôi, nhưng chiếc áo khoác dài cực hợp thân cực sang trọng kia của cậu bị vấy đầy cà phê dơ ếch mua từ quán bán hotdog, đại khái là hỏng hoàn toàn luôn, cho nên tôi rối rít xin lỗi cậu không ngừng.

“Đây quả thực không phải lỗi của anh.”

Thanh niên này ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt màu lục trong suốt của cậu giao hoạt nhìn tôi, hoàn toàn không có loại khó chịu vì tình huống nhân sinh không thoải mái.

Mà phải nói thật, tôi cảm thấy cậu thoát nhìn còn rất cao hứng.

Cho nên, thanh niên trước mắt tôi đây, mới nhìn trông rất bình thường, ăn mặc mười phần thanh lịch, một đầu tóc xoăn đen nhánh được chải vuốt chỉnh tề. Nhưng hiển nhiên, cậu không hề chịu bình thường như vẻ ngoài của mình, toàn thân cậu lộ ra một loại vui sướng không giải thích được, cho dù chiếc áo khoác dài vải nỉ màu xám nhìn qua vô cùng đắt đỏ này của cậu bị làm hỏng chỉ trong vài giây.

Ánh mắt toả sáng của cậu nhìn chăm chăm vào tôi, tôi có chút khấn trương, đối diện trực diện với một người xa lạ như thế này không phải chuyện ngày nào cũng có thể trải qua. Tôi kích động rời tầm mắt, nhìn chặt chẽ cái nút áo đầu tiên trên áo khoác của cậu.

“Thực sự rất xin lỗi, áo khoác của cậu làm sao bây giờ, không thì tôi đền cho cậu nhé.” Chiếc nút áo này rất tinh xảo, tôi âm thầm lo lắng chiếc áo này liệu có vượt qua một tháng lương của mình không, hoặc hai tháng.

“Không, không cần. Anh không cần đến thứ gì cả.” Giọng cậu nghe vào tai... phi thường tuyệt vọng... loại vui sướng không thể giải thích được kia trong khoảnh khắc đều chạy đi đâu hết vậy?

Tôi không khỏi lần nữa nhìn vào hai mắt cậu.

Sáng sớm dưới ánh mặt trời, đôi mắt kia lóng lánh loé sáng, nhưng lại hiện ra tâm chí đổ vỡ của chủ nhân chúng nó.

Đau khổ của cậu khắc quá sâu, tôi thậm chí cũng cảm thấy khổ sở theo.

“Cậu sao vậy?” Tôi kinh ngạc hỏi ra miệng.

“Tôi làm mất một thứ, một thứ rất quan trọng, tôi lại làm mất nó.” Ánh mắt của cậu ngược lại trở nên trầm tĩnh, tựa như bất đắc dĩ bình tĩnh sau khi tuyệt vọng.

“Mau tìm về.”

“*Em* sợ cho cùng vẫn không tìm về được.”

“Đồ quan trọng, sẽ không mất ngay được như vậy, cậu cố gắng tìm nhé. Trước kia tôi cũng làm lạc mất mèo của mình một lần, tôi khổ sở muốn điên rồi, thế nhưng tôi vẫn ngày ngày tìm nài khắp phố lớn ngõ nhỏ, cho nên cuối cùng tôi tìm được nài về.” Đừng tuyệt vọng... đừng từ bỏ...

Cậu đột nhiên kéo gần cự ly giữa hai chúng tôi lại, nhẹ nhàng lôi xuống hai đầu khăn quàng cổ của tôi, tôi không tự chủ cúi đầu.

Cậu hôn tôi.

Ngày mai, chính là ngày mai.

Trong truyện cổ tích và trong phim điện ảnh của Disney, hôn là phép màu thần kỳ nhất. Nó có thể phá giải mọi loại lời nguyền, thậm chí giúp người cải tử hoàn sinh.

Đây quả thật không giống phong cách của cậu, đi tin tưởng ma lực của một nụ hôn.

Nếu tôi thực sự không nhớ gì về cậu, có lẽ sẽ thập phần kinh ngạc, hoài nghi cậu có phải thần kinh không bình thường không, sau đó có thể trốn nhanh bao nhiêu thì sẽ trốn nhanh bấy nhiêu. Bạn khẳng định không thể ngày nào cũng sẽ bị người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt nài mất nụ hôn đầu, phản ứng như vậy mới là bình thường.

Nếu như tôi bỏ chạy, cậu sẽ làm thế nào để tìm tôi trở về?

Tôi không biết, nhưng tôi tin rằng cuối cùng cậu cũng sẽ có cách thôi. Bất luận bao nhiêu lần, cậu cũng sẽ tìm về.

(Atami: Bạn đặc công Alex công kinh khủng luôn ấy!!! Nguyên tìm Henri đến cùng trời cuối đất. Theo đảng Alex công!!!! Lờ chị tác giả đi.)

Thế nhưng không cần thiết, tôi nhớ ra rồi. Những chuyện đã xảy ra lại bị xoá bỏ đi, hoặc là nói ký ức tương lai, đề đã trở về với tôi.

Cậu không phải người xa lạ, đây không phải nụ hôn đầu tiên của tôi, tôi không bỏ trốn.

Chỉ là tôi đắm chìm trong nụ hôn này. Cậu cảm thấy tôi đáp lại, vừa có hơi bi tráng mà nhắm mắt lại hoảng hốt mở ra, lần nữa bị vui sướng thấp sáng. Khi một bàn tay tôi ôm bả vai cậu, một bàn tay còn lại chôn sâu giữa mái tóc xoăn của cậu, những sợi tóc đã từng chỉnh tề hiện giờ quăn quanh trên ngón tay tôi. Cậu chậm rãi khép hai mắt lại. Đôi mắt màu xanh lục kia bị mí mắt che đậy, thời khắc này, chỉ có tôi biết đôi mắt kia sáng rực đến nhường nào.

“Em bây giờ giống anh, là người thường. Chúng ta có thể cùng một chỗ, thế giới cũng sẽ không tận thế.” Cậu thì thầm với tôi.

“Chẳng lẽ em không biết, em tuyệt đối không bình thường.”

Tuy tôi chưa bao giờ nói, nhưng tôi quả thực đã từng âm thầm oán giận trời cao, vì sao lại muốn khó hiểu dần vặt với tôi như thế. Hơn hai trăm ngày trời đã biến mất giữa hư vô thời quang kia, tôi từng cho đó như ác mộng tra tấn liên tục, trên thực tế, nó lại hướng dẫn tôi đi đến thời khắc này.

Phạm hết thấy chuyện này chưa từng xảy ra, có lẽ tôi sẽ đến với một người thích tôi, có lẽ tôi sẽ đến với một người có sở thích giống tôi, có lẽ sẽ đột nhiên gặp được một người nào đó rồi lựa chọn đối phương, lại có lẽ tôi chỉ an nhiên độc thân. Nếu như tôi chưa từng bị tước bỏ quyền yêu, tôi sẽ không rõ ràng mình có khát vọng tình yêu hay không, mình khát vọng loại yêu thế nào. Nếu tôi chưa từng bị thương, tôi sẽ chẳng thể hiểu được hạnh phúc vào thời thời khắc này.

Như vậy, nếu tôi không gặp được cậu, sẽ không yêu phải cậu, sẽ không có được cậu.

Như vậy, tôi cũng sẽ không có được cổ sự đẹp nhất này trong sinh mệnh của mình.

Dùng nụ hôn chấm dứt, lấy nụ hôn bắt đầu, một cổ sự tình yêu kinh điển mà lại không điển hình.

Day 231.

Chính văn hoàn.

9. Chương 9: Phiên Ngoại 1

Editor: Atami.K

Beta:

Phiên ngoại 1.

Tất cả các sinh mệnh hay những vấn đề triết học liên quan đều chẳng quan hệ gì với ta.

Ta là ai, ta từ nơi nào đến, rồi sẽ đi về nơi đâu. Những vấn đề này chẳng có ý nghĩa gì với ta.

Bởi vì ta chưa từng sống.

Từ khi bắt đầu tồn tại, ta chỉ vì công việc mà tồn tại.

Ta không cần nước, không cần thực phẩm, không cần giấc ngủ.

Ta không có nhân thân, không có bằng hữu, không có nhà. Ta không cần yêu.

Ta chỉ có một cái tên thuộc về mình, mà cái tên thứ duy nhất ta có này, cũng chỉ đơn thuần là sự ngẫu nhiên hình thành của các con chữ chẳng có ý nghĩa gì.

Thế giới sống lại vô số lần trên tay ta, có vô số sinh mệnh nhờ đây mà sống sót, nhưng bọn họ chẳng có ý nghĩa gì với ta. Ta không sinh hoạt trong xã hội của nhân loại, ta không có nhận thức đạo đức và chính nghĩa xã hội tương ứng. Ta giải cứu thế giới bởi vì ta có ý thức trách nhiệm với công việc của mình. Ta thậm chí chẳng yêu thích nhân loại, bọn họ lúc nào cũng thờ ơ khinh khỉnh, đẩy thế giới vào hoàn cảnh nguy hiểm, bọn họ cũng đều nghìn người như một, có gương mặt lạnh lùng chẳng thú vị.

Bởi vậy, khi nguy cơ tận thế một lần nữa dẫn ta về phía anh, ta cho rằng anh cũng chỉ lại là một thường nhân nhàm chán, phạm phải chút sai lầm tiêu tiền như nước, lại đẩy thế giới lâm vào nguy cơ.

Nhưng anh không phải người như vậy, anh là... một người tốt hơn nhiều lần so với đa số người khác.

Mà chuyện xảy ra đối với anh, lại hổng bét hơn nhiều so với những gì anh đáng lẽ nên nhận được, chỉ cần

anh rơi vào bể tính, thế giới cũng sẽ rơi vào hủy diệt,

Một lần lại một lần, ta nhìn anh ngượng ngùng đỏ mặt, vui vẻ tươi cười, một lần lại một lần, ta gạt bỏ chúng khỏi dòng thời gian.

Điều lệ công việc của nhân viên quản lý thời không quy định rất rõ ràng, đối với nhân tố không ổn định đã tạo thành nhiều hơn năm lần sụp đổ trật tự như anh, chỉ có một phương pháp giải quyết: tiêu diệt.

Không phải giết chết bọn họ, bọn ta không giết người, bọn ta chỉ làm bọn họ chưa bao giờ được sinh ra, chuyện này đơn giản cực kỳ.

Nhưng ta không làm được. Ta chỉ có thể giải thích đây là vì sự đồng cảm và lòng trắc ẩn thừa thớt của mình đang cố gắng bảo vệ một sinh mệnh vô tội. Nhưng sự thực có phải như vậy không, anh tốt như vậy, thế giới này không thể không có anh, ta không đồng ý thế giới này không có anh.

Cho nên ta chỉ có thể một lần lại một lần khởi động lại, chế tạo đủ mọi loại sự kiện ngẫu nhiên xảy ra để phá vỡ khả năng nảy sinh tình yêu của anh.

Một trăm hai mươi sáu ngày, ta làm như vậy một trăm hai mươi sáu ngày.

Ở ngày thứ một trăm hai mươi bảy, vì ngăn cản anh dấn lên số mệnh vốn có kia, ta ở cửa trạm tàu điện ngầm đụng anh một cái. Bồn ý của ta chỉ là kéo dài vài giây của anh, nhưng cà phê trong cốc của anh đổ hết lên người ta.

“Thực xin lỗi, ôi trời ạ, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Anh... Anh nói chuyện với ta.

“Là ta đụng anh.” Tim ta có chút đập loạn nhịp lại còn miễn cưỡng duy trì vẻ bình tĩnh, trong lòng một bên tính cách để anh quên mình, một bên lại có chút vui sướng khó hiểu.

“Nhưng áo khoác của cậu bị tôi làm hỏng.” Nghe được lời nói của ta, anh bình tĩnh hơn, nhưng hãy còn đầy lòng xin lỗi. “Hay là vậy, để tôi mời cậu ăn, hừm, cơm chiều linh tinh, coi như bồi thường.” Bên trong đồng tử màu nâu của anh loé lên ôn hoà và thân thiện.

“Được.” Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, ta không cự tuyệt anh. Ta quan sát anh lâu lắm rồi, chưa từng bao giờ cách anh gần đến như vậy.

Hẹn xong thời gian và địa điểm, anh lại vội vã chạy đến chỗ làm. Ta lại có chút không biết làm gì, trước giờ ta chưa từng ăn cơm chiều cùng người khác. Bây giờ ta phải chuẩn bị gì đây? Bình thường lúc này, ta sẽ quanh quẩn trong công viên tìm một băng ghế dài, ngồi ở đó tính toán số liệu. Hiện tại, ta không biết làm gì, ngồi trên băng ghế, kinh ngạc nhìn bầu trời, đến tận khi thời gian cách bữa tối càng ngày càng gần.

Ta theo thời gian hẹn trước, xuất hiện tại địa điểm hẹn trước, phát hiện anh đã đến sớm hơn chờ ở nơi đó. Ta đột nhiên nhớ đến quy tắc giao tiếp ứng xử với người ta biết không nhiều, thế nhưng cũng không có quy tắc đến sớm này.

“Xin lỗi, tôi đến hơi sớm một chút, nên trước gọi một món ngọt nhé, hi vọng cậu không phiền.” Anh nhìn qua có hơi căng thẳng, lại có chút thả lỏng.

“Không sao.”

Anh nói với ta một hồi, đại ý là anh rất xin lỗi vì đường đột mời cơm chiều như vậy, tuy rằng ta có chút khẩn trương, nhưng cũng nghe rất nghiêm túc.

Tận đến khi ta nhìn thấy dấu hiệu chưa rõ ràng phía chân trời xa, dấu hiệu của tận thế. Trên máy tính của ta cũng có một cảnh báo nguy hiểm.

Ta không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Anh rất có kiên nhẫn nhìn ta, cho dù ta vô cùng không hợp phép lịch sự cơ bản lúc đang nói chuyện đột nhiên lòi máy tính ra xem, anh thoát nhìn cũng hoàn toàn không tức giận, chỉ là có chút tò mò nhìn ta. Anh tốt như vậy, ta lại không thể tham dự vào cuộc trò chuyện bày tỏ thân thiện tương tự.

Ta không có lựa chọn nào khác, ta chỉ có thể khiến anh quên mình, không thì anh sẽ nhớ rõ tất cả.

Do tác dụng của thiết bị mất trí nhớ, anh hôn mê gục trên bàn, lúc này, món ngọt anh gọi lúc trước cũng được bưng lên bàn.

Đây là lần đầu tiên ta ăn gì đó, bánh ngọt. Ta nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu anh, yên lặng ngồi đối diện anh ăn hết phần khối bánh ngọt này. Ta kỳ thực chẳng suy nghĩ gì về cảm giác lần đầu tiên. Ta chỉ là đương nghi: lần này anh lại phải lòng ai đây?

Bánh ngọt kem ăn rất ngon.

Nó khiến ta phải thành thực thẳng thắn vài chuyện với bản thân mình, không phải ta không yêu thích nhân loại, có lẽ vì ta đã chỉ gộp chung tất cả bọn họ. Bọn họ có thể thờ ơ tàn bạo, bởi vì dù bọn họ có thể làm sai, vẫn còn cơ hội để làm lại. Bọn họ không hề nghìn người như một, chỉ là ta không có cơ hội tìm hiểu bất cứ một ai trong số họ, lạnh lùng hay là không thú vị chẳng qua là vì ta không tồn tại trong tầm mắt họ.

Mà mặc kệ như này hay như kia, ta vẫn nguyện ý tiếp tục công việc của mình như trước. Ta chỉ muốn anh, còn có những người giống anh, có thể được hạnh phúc. Cho dù hạnh phúc này trước nay đều không thuộc về ta.

Hết PN1.

10. Chương 10: Phiên Ngoại 2 + 3: The Best Lady

Editor: Atami.K

Beta:...

Phiên ngoại 2: The Best Lady

(*Atami: để đại từ nhân xưng chỉ bạn Eliza là nàng, cảm thấy chỉ có từ nàng mới lột tả hết được vẻ kiêu sa lại không kém phần yếu điệu của bạn ấy.:v)

Eliza là một quản lý thời không.

Ban đầu của ban đầu, nàng khác biệt với hầu hết các đồng nghiệp khác, nàng lựa chọn làm một con mèo. Đương nhiên, không chỉ vì nàng luôn là một đặc công hoạt động độc lập, mà càng vì, phần lớn các đồng nghiệp của nàng đều không hề để ý đến lựa chọn đó. Tuy vẫn duy trì hình dáng của một con mèo, nhưng nàng vẫn là một nhân viên ưu tú tuyệt đối, mang số hiệu đặc công E -Eliza, số lần cứu vớt trái đất vượt quá tưởng tượng, thế nên rất nhiều nền văn minh lưu truyền sùng bái dáng người uyển chuyển của nàng.

Nhưng nàng bây giờ, có hơi chật vật. Một ngày mưa phùn lâm thâm, hẻm nhỏ lạnh lẽo, vài đứa trẻ con ngây thơ bưng bình và cái cung đáng ghét trên tay bọn chúng, đặc công E xinh đẹp kiêu ngạo đành phải cuộn mình trong một thùng giấy, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng thừa mạnh mẽ đến có thể làm thay đổi thế giới, vài đứa trẻ nhân loại vị thành niên cũng chẳng thể làm ảnh hưởng gì đến nàng, nhưng nàng càng tình nguyện trốn đi.

Nàng cũng không e ngại rét lạnh, nhưng ẩm ướt lại khiến nàng phiền chán; nhưng loại thời tiết và địa điểm này, khiến nàng không thể không chế tiếng meo meo khó chịu của mình.

Sau đó, nàng đột nhiên nghe được một tiếng bước chân, hướng về phía thùng giấy nàng đang núp, tiếng kêu nàng vừa thốt ra, không kéo đến vài đứa trẻ con kia, lại kéo tới một vị khách không mời mà đến khác... một người trưởng thành.

Bình thường nàng có kiên nhẫn cực lớn với trẻ con, nhưng người lớn, nàng đã từng chứng kiến một nhân loại trưởng thành có thể mang ác ý lớn đến thế nào, nàng không khỏi cung thân thể, bày ra một tư thế phòng ngự.

Nam nhân xóc lên màn che thùng giấy của nàng... khác xa với tưởng tượng của nàng... lại là một người có đôi mắt dịu dàng.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu vàng thoát nhìn rất ấm áp, trên tay cầm một chiếc ô màu đen, thời khắc này, có hơn phân nửa chiếc ô đều che bên trên chiếc thùng giấy.

Cho dù từng chứng kiến qua ác ý cùng cực, Eliza cũng không hề mất đi niềm tin đối với nhân loại, đối với công tác của chính mình, chính bởi vì những thời khắc như vậy. Thời khắc có một đôi bàn tay ấm áp đầy thiện ý đưa về phía nàng. Cơ hồ là trong khoảnh khắc, phòng ngực của nàng hoàn toàn bị giải trừ, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười... người thanh niên trước mắt nàng này, rõ ràng chính là có chút sợ mình. Sợ mèo, vậy mà vẫn còn đưa tay đón lấy mình.

Cho nên, khi nàng cuộn mình trong lồng ngực ấm áp lại khô ráo của thanh niên, nàng âm thầm tự nhủ trong lòng: “Đứa nhỏ này rất tốt bụng, ta phải chăm nom cậu ta cẩn thận đừng để cậu ta ngốc nghếch bị lừa.”

Hết Phiên ngoại 2.

Phiên ngoại 3: The Best Lady.

Cùng nghe tiểu thư DooLittle kể câu chuyện tình yêu đáng yêu ngọt ngào của nhân loại mà nàng nhận nuôi nhé.

Best Man là phù rể, mà Best Lady chính là phù dâu tuyệt vời nhất trên thế giới này...

Nhận nuôi một nhân loại dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng của Eliza. Thế cũng không có nghĩa là nàng đã từng thật sự cẩn thận suy nghĩ về chuyện này.

Chỉ là nàng có nhiều hơn một điểm dừng chân dài kỳ, ngẫu nhiên còn phải giả bộ ăn ngủ gì đó, thế nhưng, trên thực tế, sinh hoạt của nàng (không thể tính là sinh hoạt thật sự) cũng không có thay đổi nhiều, nàng vẫn là đặc công thần kỳ xuyên không qua từng góc ngách của mỗi thế giới. Chẳng qua thời gian công tác biến thành sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ trở về nhà. Giải quyết vấn đề trong vòng một ngày, chẳng khó gì, nhân viên ưu tú, có nhớ không? Huống hồ phạm vi công tác của nàng chỉ có những nhiệm vụ có thể giải quyết mà không cần khởi động lại thời gian.

Nàng vẫn như xưa là tinh linh tự do dưới cái bóng của thành phố.

Tận đến khi có một nhiệm vụ mà nàng phải đuổi theo một kẻ điên chạy đến hơn một nửa quả đất, giải cứu sông băng Bắc Cực ngập trong nguy hiểm từ tay hắn. Hành trình lần này vốn vừa khẩn trương vừa kịch liệt, nhưng trong lòng nàng cứ mãi băn khoăn về nhân loại của mình.

Nhân loại của nàng, ban đầu có chút sợ nàng, có chút thẹn thùng, nhưng vì nàng, anh chuyển đến chung cư cho phép nuôi mèo, cho dù mỗi ngày anh đều phải bắt tàu điện ngầm đi làm. Sau này, nhân loại của nàng cả ngày đều dính chặt lấy nàng, liên ma liên miên đủ loại chuyện này chuyện kia. Hai bọn họ cuộn trên sofa, ngây ngốc xem một ít chương trình TV, có khi nhân loại của nàng sẽ còn bị cảm động đến đỏ bừng cả mắt.

Chia lia gần một tháng, nàng có hơi nhớ những lời liên ma liên miên này, những tiết mục nhàm chán kia, cả cái sô pha nho nhỏ đó nữa. Nàng nhớ nhân loại của mình.

Cho nên nàng vừa giải quyết xong nhiệm vụ, liền lập tức chạy về điểm dừng chân dài kỳ của mình... nhà nàng, nhưng tận đến giờ tan ca, anh cũng không về nhà.

Eliza chờ đến tâm phiền ý loạn, tận đến khi trời tối đen, nàng mới nghe thấy tiếng bước chân mình quen thuộc vang lên trong hành lang, quen thuộc, nhưng kéo dài quá mức, cũng rất nặng nề.

Sao thế? Nhân loại của nàng qua không tốt sao?

Trong nháy mắt mở cửa nhà, nàng nhìn thấy ánh mắt rũ xuống của nhân loại nhà nàng, thần sắc bi thương, lại trong nháy mắt nhìn thấy nàng đều biến hoá hoàn toàn.

“Tao tưởng tao làm mất mày rồi...” Anh ôm nàng, thoát nhìn cao hứng cực độ, lại như muốn khóc. “Tao tìm mày rất lâu, tao tưởng rằng...”

Nàng vẫn là một tinh linh tự do. Nàng sợ hãi có một ngôi nhà sẽ trói buộc mình.

Nhưng đó không phải là trói buộc. Nàng từng là cô bé bán hoa lang thang du đãng khắp các phố lớn ngõ nhỏ, Eliza bình phàm, gặp được nhân loại của mình, nàng chính là tiểu thư DooLittle cao quý thanh lịch nhất trên đời này.

Đến thời điểm về hưu rồi.

Phần lớn nhân viên quản lý thời không không hề hiểu cũng không hề hứng thú với việc về hưu, nhưng Eliza biết về hưu sẽ thế nào, nàng từng gặp một cựu đặc công, đặc công kia có gia đình và con trai, về hưu khiến họ trở thành một trong những chúng sinh bình thường kia.

Ước nguyện vọng về hưu gì thì tốt đây? Đúng rồi, đừng để nhân loại ngốc nghếch của ta bị lừa, cậu ta dụ dàng như vậy, vạn nhất có ai đến gần cậu thổ lộ cậu lại mềm lòng không thể không đáp ứng. Cậu ta xứng đáng với điều tốt đẹp nhất.

“Ta hi vọng nhân loại của ta có thể cùng bạn lữ linh hồn của cậu ta đến với nhau, sinh hoạt hạnh phúc vui vẻ một đời.”

Chuyện xảy ra sau này, khiến tiểu thư DooLittle có hơi một chút há hốc miệng, vụ trụ thể nhưng diễn sinh ra một quá trình phức tạp đến thế để thực hiện nguyện vọng này.

Hết Phiên ngoại 3.**Toàn văn hoàn.**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/single-man-chang-doc-than>